

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

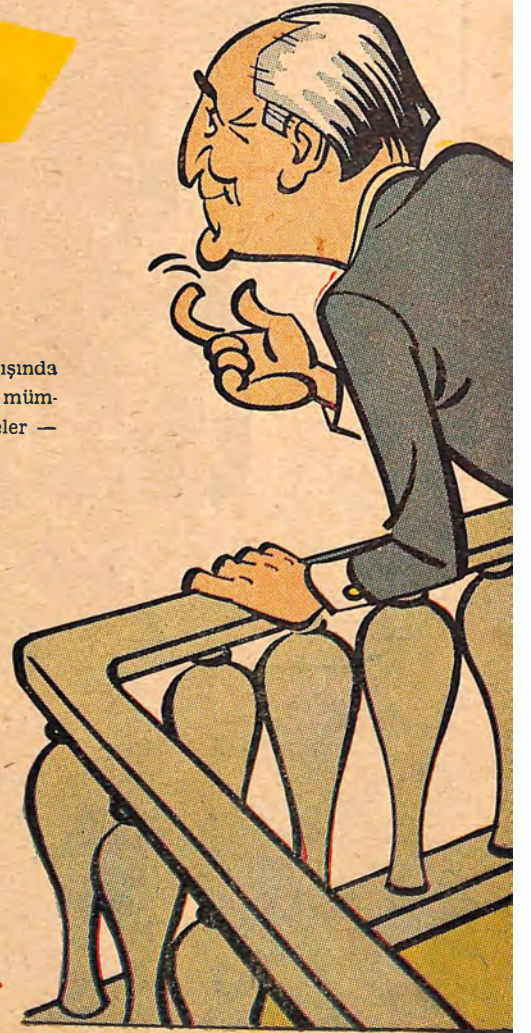
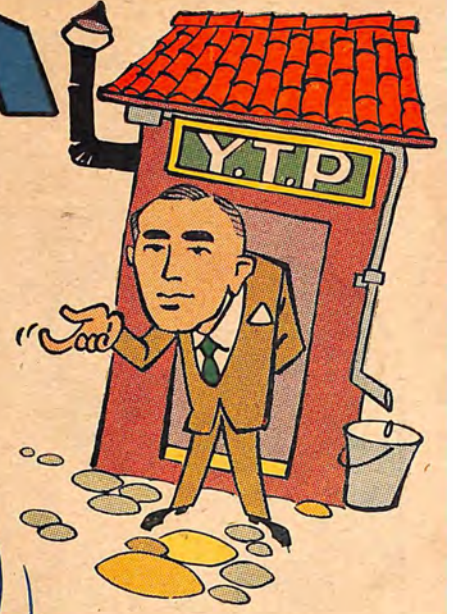
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklallah

Kasım Gülek, C.H.P. ve G.P. dışında herhangi bir partiye girmesinin mümkün olacağını söyledi. — Gazeteler —

Partiler — Gel, gel, gel!..

amir

1967 YILINDA
DAĞITILACAK
CEM'AN

15
30

MİLYON LİRALIK
İKRAMİYELERİN
İLK ÇEKİLİŞİ

HAZİRAN DA
YAPILIYOR

TÜRKİYE BANKASI

(Yeni Ajans : 3566 — 77)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 23 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 31 Mayıs 1967

SİYASET TURİZMİ

JSTER eski lisan âşinası olup «seyahat» deyin adına, ister yeni dil meraklısı olup «gezi» deyin, dünyayı gezmek, memleket görmek güzel şeydir. Hele başkasının kesesinden oldu mu, lezzetine doyum yoktur. En büyük Türk seyyahı Evliya Çelebi seyahatin tadını hem çıkarmış, hem de on cilt tutarında eseriyle okuyucuya sunmuş bir büyük kişidir. Anlattığına göre bir gün rüyasında Hazreti Muhammed'i görmüş Çelebi.. Ve «şefaât» dileyeceğine heyecanından şaşırarak «seyahat» dilemiş. Peygamber gülümseyerek kabul etmiş bu dileği...

Ve gün o gün... Bir daha yerinde oturamamış Evliya Çelebi... Dünya kazan o kepçe... Gez Allah gez.

Tarihte ünlü gezginler vardır. Biri de Marko Polo'dur. Kolay mı o eski çağlarda Avrupa'dan kalkıp Orta Asya'yı aşıp Çin'e varmak? Ne otomobil var, ne uçak var! Kâh at sırtında, kâh deve kamburunda, bitmez tükenmez yollarda ömür tüketmek benim diyen babayiğitin haddi değildir.

Şimdilerde gezi zorlukları kalktı ortadan... Seyahatin çağımızdaki adı «turizm» dir, bir eğlence ve ticaret işidir artık. İstanbul sokaklarından Anadolu yollarına kadar salıkın saçak turistler sarmıştır ortalığı... Yaşadığımız dönem, bir adıyla atom çağıysa, bir adıyla da turizm çağıdır.

Yalnız bu kadar mı? Fişek hızıyla uzakları yakın eden uçaklar, devlet adamlarını da uçurmaya başladılar. Eskiden üç ayda varılan Paris'e şimdi beş saatte gidiliyor. Hariciye Vekilleri Dışişleri Bakanları oldular artık. Bir devlet işini konuşmak gerektiğinde sefirlerle talimat verecek yerde atlıyorlar uçağa... Kendi işlerini kendileri görüp geliyorlar.

Böylece başkanların, bakanların, cumhurbaşkanlarının, kralların kendilerine göre siyasi turizmle oldu. Bazen General de Gaulle'ü Si-birya'nın buz çöllerinde, bazan Başkan Johnson'u Büyük Okyanus'un adalarında görüyoruz.

Bizim siyaset adamlarımız da çağımızın modası dışında kalacak değiller ya! Hepsisi de modern birer Evliya Çelebi kesilmişlerdir. Siyaset adamlarımız devlet umurunu Ankara'dan yönetmek yerine, konuları yerli yerinde konuşmak usulünü seçiyorlarsa elbet bundan sevinç duymalıyız.

Ne var ki siyaset adamlarının böyle gezilerde dikkat edecekleri özellikler vardır:

Ünlü bilge Öklit, eski Yunan'ın ünlü kralarından Ptoleme'ye, geometri dersi vermiş. Zor gelmiş krala dersler... Geometri öğrenimi

için daha kısa, daha kolay bir yol olup olmadığını sormuş.

Öklit:

«— Geometride krallara mahsus bir yol yoktur» diye cevap vermiş.

Geometride krallara, cumhurbaşkanlarına, başbakanlara özgü bir yol yoktur, ama gezilerde vardır. Bu kısa yol, en az masrafla işi görüp gelmek yoludur. Biliyoruz ki geziler tatlıdır, ve bu tatlı gezilere bala yaşıyan sinekler gibi yapışmak isteyecek nice münasebetsiz kişi nöbet tutmaktadır. Devlet hazinesinden siyasi turizmin lezzetini çıkarmak isteyen «etraf» akraba ve taallukatı

da koluna takarak «kafile» ye katılmak için kendisine iş icat etmekte marifetlidir.

İşte bu kişilere «dur» demesini bilmek de elbet bir marifet sayılmalıdır.

Eğer bu marifet zamanında gösterilseydi, şimdi basın ve siyaset kulisleri «siyasi turizm» in dedikodularıyla çalkalanmıyacak, Meclislerde sözlü sorulara yer verilmeyecekti.

Pek sevimli ve meslekten hariciyecilere taş çıkartacak kadar «hariciyeci» Çağlayangil'in «turistik» durumu da doğrusu «Evliya Çelebi» den bir parmak aşağıda değildir. Anlaşılan sayın Çağlayangil de rü-

yasında Hazreti Muhammed'i gördüğü zaman siyaset sahnesinde «şefaât» dileyeceğine dili sürçmüştü:

— Seyahat ya Resulullah... demiştir.

Ve o gün bugündür üstad İhsan Sabri Çağlayangil, Amerika, Avrupa, Pakistan, İran, Almanya, Belçika, Romanya, Lüksemburg, gece gündüz demeden dolaşmakta bu arada Türkiye'ye uğramaya pek vakit bulamamaktadır. Dışişleri Bakanlığındaki koltuğun kolları Çağlayangil'i kucaklamaya hasret kalmıştır.

Böylece Türkiye'de hızlı kalkınma seferberliği yanında bir de seyahat seferberliği ilân edilmiştir. Evliya Çelebi'nin torunları olduğumuza göre bunda şaşılacak bir şey yoktur. Atalarımız:

— Nerede hareket, orada bereket... demişler.

Turizm mevsimi de açıldığına göre siyaset adamlarımızın öncülüğü belki de vatandaşa yararlı olacaktır.

Ancaaak...

Eğer siyaset adamlarımız «etraf» larındaki pek açığız ve marifetli kişilere kapılır da bu işin dozunu kaçırmırlarsa bu sefer de vatandaşlar, «seyahat» diyecek yerde:

— Şefaât ya Resulullah!... diye düşünmeye başlayacaklardır.

Bizden haber vermesi...

AKBABA

✱

El fatiha

C.H.P.'den ayrılan Gülek, öğüt vermek için gittiği Çatalca C.H.P. lilerine, «Baba ocağından sakın ayrılmayın. Bakın ben bile bu gün bir siyasi mevta oldum» demiş.

Ne yapalım, C.H.P.'nin canına okuyan siyasi mevtalara, bizlerden de birer fatiha!

○

Ölmesi gerekirdi

Konu ile ilgili bir de fotoğraf yayımlayan Akşam gazetesi duyuruyor: «Küçükköy'de, tifo ile insanlar yanyana yaşıyor!»

Allah Allah!... Tıp yetkililerince araştırılması gereken önemli bir mesele bu... Mikrobu her türlüyle içli dışlı olan insanlarımızın arasında, acaba tifo hâlâ nasıl yaşıyor?

Yazısız

Cet Bakan

Muzaffer İZGÜ

BAŞTABİP, kapıcı Musa'yı çağır-
dıktan sonra, iyice tembihle-
di:

— Bana bak Musa, dedi. Billiğim, salaksın, kazı koz anlarsın, ama bu gibi işler hiç şakaya gelmez... Bakan hazretleri gezip duruyorlarmış hastaneleri...

— Cet Bakanı deil mi begim?

— Al işte, ilk baştan pot... Jet Bakanı değil, Sağlık Bakanı.

— Annadım begim...

— Ne anladın ya!... Çok dikkatli ol geceleri. Bakan hazretleri gelir gelmez, nöbetçi doktorunu uyandır. Herhangi bir folso yapma sakın!...

— Yapmam begim, heç yapar mıyım?

Bu konuşmadan üç gün sonra, Musa, mışıl mışıl kapıcı kulübesinde uyurken, kapının zill acı acı çaldı. Musa, iç donuyla çıktı kapıya:

— Ula, ne acı acı furisiz zill, geberdiniz mi? dedi.

Gözlüklü bir adam kapıda dnelmekteydi:

— Aç kapıyı! dedi.

— Niden açıyormuşum?

— Zehirlendim...

— Bana mı sordun zehirlenirken? Get de, zabahınan gel. Garbonat iç, garbonat.

— Ben şeyim!... şey!...

İşte o zaman Musa'nın dizlerinin bağı çözüldü:

— Begim yoksa sen Cet Bakanı mısın? diye sordu.

— Fazla konuşma da, aç kapıyı!

— Buyur begim buyur. Sana açmak da bu kapıyı, kime açarık?

— Senin bu kıyafetin ne?

— Gıyafetim mi? Şey vallaha begim, bi dene pantolum var, onu da ağşamınan yıkamışdım, gurumadı daha...

— Gel benimle!

— Nöbetçi tohduru uyandıram?

— İstemez, hastaneyi sen gezdireceksin!

— Gezdirem begim. İşde begim bu gapl.

— Onun kapı olduğunu biliyoruz. Yürü ve hiç kimseye haber verme!

Gözlüklü adam önde, Musa arkadaş hastanenin içine girdiler. Gözlüklü:

— Benl koşuşlara götür, dedi.

— Şurdan begim.

Musa, o sırada merdivenin başında uyuklamakta olan gece nöbetçisinin ensesine bir tokat aşkettikten sonra:

— Ula Cet Bakanı geldi, uyan hasdahana yutucisi, dedi.

Tokatı yiyen adam, deli gibi fırlayarak Gözlüklü'yü kolundan yakaladı:

— Hey, nereye gldiyon hemşerim? dedi.

— Ula şaşal, o Cet Bakanı.

— Cet met, ağnamam ben. Sonam başhemşire, mayışime zam, gıçıma dekme...

— Ula bu Cet diyom sana danga lak...

— Ha şu bizim basgıncı Bakan mı?

4

— Heyya...
— Geç ölese begim. Neden demen ilkin. Gusura galmal...

Gözlüklü, kapısında —Hariciye

Koşuşu— yazan odaya girdi. Sordu:

— Kim bu kısmın doktoru?

— Pansumancı Hıdır begim.

— Pansumancı Hıdır mı?

— He vallah o begim.

— Doktoru yok mu buranın?

— Var belkim amma, biz Hıdır'ı

biliyok. Çünküme hepsi işler! Hıdır görür.

— Ayak da keser mi bari?

— Bilmem vallaha begim. Belkim keser. Niden dersin çoh çatı yürekli. O bu govuşa bi girdi mi, zanneden hasdalar boğazlanıyo gibi öterler... Kalkın ulan, hasdalar!... Hey size diyom, Bakan geldi Bakan!...

Hastalar, yattıkları yerde kırırdılar. Musa, bayağı bozuldu buna:

— Vallaha begim, siz olmasaydınız, ben bunları galdırmasını bilirdim ya, yatsın galsın size duva etsinler.

Gözlüklü, birinci hastaya sordu:

— Neyin var senin?

— Söle lan, neyin var?

— Bir şeyim yok efendim.

— Niye yattın öyleyse?

— Niye yattın ölese, somun düşmani?

— Ufak bir şey efendim. Daha doğrusu Hıdır efendi öyle dedi. Bacamda apse var.

— Aç!...

— Aç ulan, Bakan görsün!

Apse o kadar büyüktü ki, Gözlüklü:

— Amma da ufak şeymiş hal dedi.

— Ula bacagın olmuş dolma...

— Pekiyi ne yaptılar?

— İlk girdiğim gün doktor bir baktı, Hıdır efendi de üstüne bir toz serpti, hepsi o kadar.

— Kaç gün oldu sen buraya yatalı?

— On gün efendim.

— Hiç başka bir şey yapmadılar mı?

— Yok efendim.

Musa, dişlerini gıcırdatarak:

— Vallaha yalan begim, dedi. Be-

nim bildiğim Hıdır, hemen kesdirir böyle bacagı. Gösertmemişdir.

Hastaya döndü:

— Gözine dizine dura, dedi, ula daha bugün hoşafınan pilâv yldinz. İnsan onun hatırı için yalan söylemez be!

Gözlüklü, karşıdaki odaya daldı:

— Burası ne koşuşu?

— Dahiliya begim.

— Kim doktoru buranın?

— Buranın tohduru yoh begim.

Biraz yumurtacı bakdı, sonam...

— Kim dedin?

— Yumurtacı begim.

— O da nesi?

— Yani ya, şey begim, bövliyeci.

Önce bövliyeci bakdı, o da tayın olup gedince, şimdi galiba dişci bahıyo.

— Çok güzel!

— Gözeldir begim, bizim hasdahananın bir eşi daha yohtur melmekette.

Köşede bir hasta inlemekteydi.

— Nesi var onun? diye Gözlüklü sordu.

Musa, hastanın yanına yaklaştı:

— Ula nedir şikâyatın? diye sordu. Gabız mısın, dalagın mı şişdi, garnın mı guruldu?

— Ölüyorum, dedi hasta.

— Bi şiyi yoh begim, ölüyomuş.

— Hiç zile basıp hemşireyi çağır-
dın mı?

— Zil bozuk begim.

— Eee, n'olacak bu hasta?

— Zabaha sağ çıkarsa, dişci onu eyi eder begim. Hem siz bunların ölüyom didiğine bahmayın. Çoh yimişdir ağşamınan hoşafınan pilâvı, şimdi de miydesi gaynıyodur. Ula kim didi saa o kadar tıknı diye?

Sap seninse, samanlık da mı senin?

— Ben gider gitmez, bu hastayı nöbetçi doktora haber ver!...

— Olur begim. İnileme ula, isderisen garbonat virem?

Başka bir koşuşa girdiler. Gözlüklü:

— Burası ne koşuşu? diye sordu.

— Yumurtacının arvat govuşu begim. Hepisi, sidik zoru olanlar burda.

İçerde hastanın bir inlemekteydi. Gözlüklü, hastanın yanına yaklaştı:

— Neyiniz var? diye sordu.

— Böbreğimde taş efendim.

— Bu hastaya da bir baraljin vursunlar!

— Ben vuram mı begim?

— Sen ne bilirsin iğne vurmastı mı?

— Nasıl bilmem begim. Bugüne bugün on senedir bu hasdahana gıpcılık ediyom. Bizim ocakçıya bilene ben öğrettim. Allah bin bereket versin, gündüzleri mahallede elim altın kesiyo. Damardan iki lira, gıçdan bi lira. Bizim Osman öğretti. Burda kaç dene hasdananın ardından goşdum ben, inne vuracam diye. Amma duttuğumun da gıçına deh ettim inneyi.

Koridorda yürümeğe başladılar. Musa:

— Aman begim, çoh bi diggatlı

Kuvvet gösterisi!

yörüün, dedl. Niden dersenz, sen geleceñ diye kaç gündür anamız ağluyo. Her tarafı sabınlı sularnan sile sile, gasyaypak ettik.

— Beni mutfağa götür!

— Aşçı gelmedi daha begim. Eğerkim garın acıkıyorsa, biraz pırzola falan idare edem sana. Ocakçı hemşerimdir.

— Hayır, ben mutfağı görmek istiyorum.

— Gel begim burdan!

Mutfağa girdiler. Ocakçı, ocakları yakıyordu. Gözlüklü:

— Tabelâyı getir, dedi.

— Buyur begim.

— Şu eti tart!

Musa ile ocakçı, eti kantara koyup tarttılar:

— 41 kilo begim.

— Nerde bunun dört kilosu?

Ocakçı:

— Töbeler olsun vallaha begim, dedi. Biz Musa'yan yarım kilo pırzola ya yedik, ya yemedik. Dahiliyecininki geldi, bir kilo gadar götürdü, sonam Aysel hemşire geldi, sınamadan gelmiş, garı açmış, ona da yarım kilo gadar pırzola ettim. Gerisinden habarım yok.

— Şu fasulya kimin, bu fasulya kimin?

— Şu azı tohdurların begim, çoğu da hasdaların.

— Niye bunun ikisi aynı cins değil?

— Eee begim, gosgoca tohdurla, hasda aynı fasulyayı mı yer? Bizim ambar memuru, kilo başına yirmi-beş gurus fazla yazıyo, tohdurların yimeğini daha güzel, daha yağlı çıkarıyo. Tabelâda tohdurlara bi datlı mı yazılı, bizim ambar memuru, bu koyduğı yirmibeş guruslarnan, hem datlı veriyo, hem de meyva veriyo. Ee begim, ne yapsın ambarcı, ne yapsın aşçı?... İkinin de hayatı tohdurların elinde. Yemek pozuk dediler mi, hapı yutdu ikisi de...

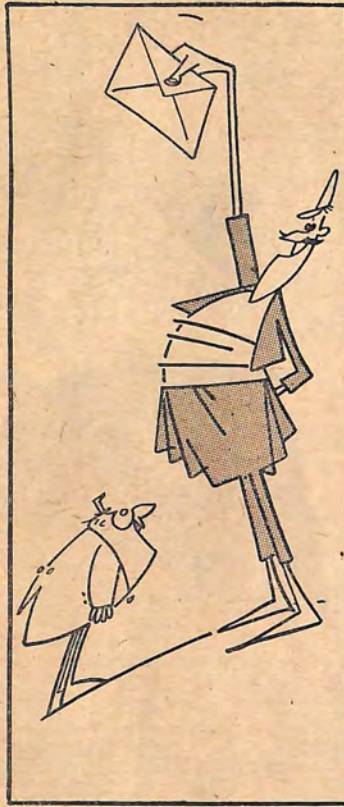
Gözlüklü, Musa'ya seslendi:

— Aç bakalım şu buzdolabının kapağını!

— Açam. Vallaha begim, bizim dolapda öyle terlik merlik bulaman. Sen geleceñ diye, içindeki ördekleri depoya daşıdık.

— Çok güzel!...

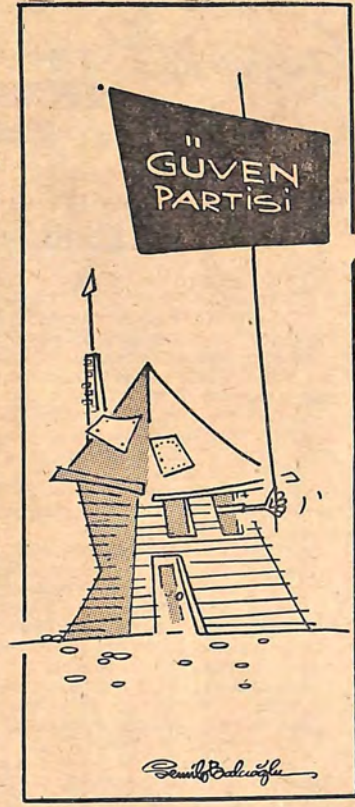
— Sen ne diyon begim, bizim hasdahana bi dene. Sonam begim, bu hasdahananın adamları çok dutkundur birbirine. Löbetçi tohduru uyuduktan sona, toplanırık amalyat-

Öğün

Çalış

Güvenebilirsen güven!

hanaya, kimimiz def çalar, kimimiz türkü çığırır, kimimiz de halay çekerik.

— Çok güzel, çok güzel!...

— Begim daha deyim mi, buranın dohdurları da çok eyiler. Hele bizim bi rötgenci var, burda yir, burda içer, burda yatar, burda gal-kar. Bi de sazi var, isdersen uyan-dıram, yanık yanık çalsın sana...

— Güzel!...

— Güzel vallaha begim. Bizim tohdurların hepsinin eli çabık. Meselâ, bizim cigercil tohdur, polikinge endi miydi, yüz hasdayı kırk dakkada mâylene eder. Hasdaların kimi soyunur, kimi geyinir, kimi uzanır. O, gulağında satosgobu, bi soluk onu dinner, bi soluk bunu dinner... Ama vallaha begim, bizim dahiliyacı Hasan begin üsdüne yohdur. Bi görecekdiniz onı, barnağınız ağzınızda galırdı. Ben bilirim begim, ikiyüz hasdayı, yarım saatda mâylene ederdi. Zatime, ilmi öyle derin bi tohdurdu ki, daha garşıdan bakınca şıppadak annayıveriyodu. Heç bi zahmatlık etmezdi hasdalara. Geceden hazırladığı leçetelerin hangısı uygunsa, bi ismini yazar, verirdi hasdaya. Ama begim, ben görmedim ya, bu adam mâyenehanasında eli öle ağır, öle ağır bi adammış ki, bi hasdayı yarım saatda mâylene edermiş. Ee begim, orası gendi işi, burası hükümat işi. Adam burda sıkı dutuyo işini.

Gözlüklü adam, kapıya gelmeden önce, Musa'ya:

— Hastanenizi çok beğendim, dedi.

— Begenilmeyecek yanı yohdur vallaha begim.

— Yarın uğrar, baştabibinizle görüşür, tebrik ederim.

— Sağ olun begim... Şey begim, bi de benim mayışime zam diseniz?

— Olur, onu da derim.

— Virin elinizi öpem begim. Bi gayfamı içseydiniz?

— Yarın!...

— Güle güle begim. Allah sizin gibi Cetleri başımızdan eksik etmesin.

Muzaffer İZGÜ

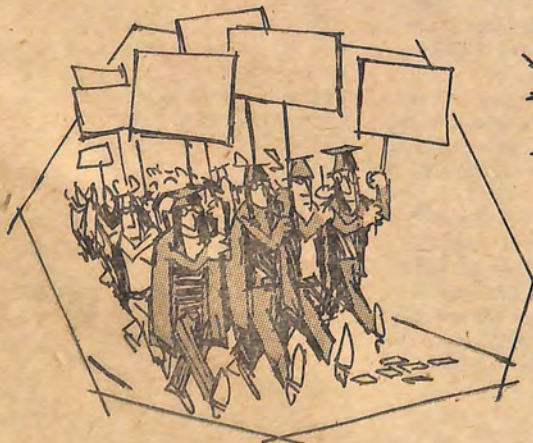
©

Ayıp birader

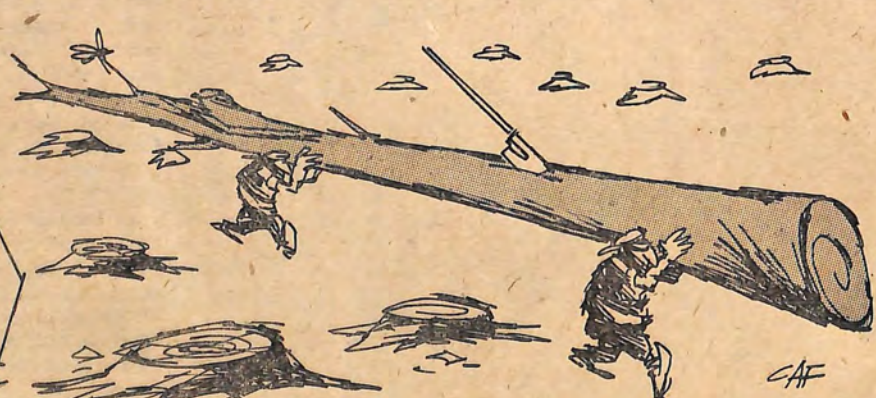
Cumhuriyet'te bir ilân: «Kars Susuz Kâzım Karabekir İlköğretmen Okulu Müdürlüğünden...»

Hoppala... Canım susuz olan sadece Kars mı?... Üç tarafı sularla çevrili memleketimiz il-ilçe gözetmeksizin baştan aşağı susuz. O halde durum gazeteleyle ilân edeceğinize, iyisi mi susunuz.

Gençler, Orman Kanunu tasarısını protesto için yürüyüş yaptı. — Gazeteler —

Yürüyenler

Yürütenler!...

Kabadayılar!

ESKİ yazarların kalemlerinden dinlediğimiz İstanbul kabadayları, artık tarihtir. Aksaray'ın Onikileri kimlerdi? İsimlerini bile unuttuk. Cumhuriyet devrinin tek ve son bıçkı- ni, Şehzadebaşı karakolunu basan Turşucu Cemal'di galiba...

Ondan sonra, İstanbul'u yıllarca titreten yumurta ökçeler, bol paçalar, sıfır numara fesler, birdenbire hayattan kitaba çekilmiş, lügatlerde tek kelime oluvermiştir: Külhanbeyi!

Yirmi beş yılın unuttuğu bu tip, şimdi yeni bir kıyafet içinde, yolda, tramvayda, vapurda, sinemada, stadyumda karşı- mıza çıkıyor: Terzi şişirtmesi geniş omuzları, matrak Türkçesi ve kovboy cakasıyla...

Bilet şişesinde sıra onlarıdır. Futbol maçında meydan on- larındır. Beyoğlu caddesinde aile kızı, aile kadını, aile namusu onlarıdır.

Muhterem İstanbul Savcısından rica ederim: Müstehcen neş- riyatı, romanlardan, hikâyelerden ziyade gözbebeklerinde arasını! Dün gece, büyük bir sinemamızda, Beyoğlu Kaymakamının, yangın ve sağlık bakımından salonda sigara içilmesini bildi- ren resmi tebliğine, ön sıralardan sulu kahkahalar yağdı. Ka- ranlığın içinde, birkaç izmaritin, ateş böcekleri gibi havada uç- tuğunu gördüm.

Belediye yasağı mı?... Dinlemez o!... Sağlık nizamı mı?... Aldırılmaz o!... Koridorda tüttürdüğü çubuğun dumanını bile avur- dunda saklayıp salonda koyveriyor.

Küçük şeyler mi dediniz?

Hayır... Serkeşliğin büyüğü, küçüğü olmaz. Bugün, ara so- kakta korna çalan, yarın Beyoğlu caddesinde kuyumcu dükkâ- mından para da çalar.

İstanbul'da, kanun düşmanlarıyla, nizam düşmanlarıyla, sıkı bir mücadelede geçmek zamanı çoktan gelmiştir.

Hürriyet mi?

O, yalnız edepsizlerin değildir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

13 Kasım 1952

Şişenler!...

TOPLAMAK!..

İNSAN oğlunun en büyük merakı budur: Topla- mak!...

Toplamak bir türlü olmaz. Yaradılışa, mizaca, terbiyeye göre değişir. Kimi pul topla- mayı sever: Büyük, zengin kolleksiyonları vardır. Dünya- nın dört köşesindeki meraklı insanlarla mektuplaşıp, alır, satar, değişir. Kimi tablo me- raklısıdır: Evine girdiğiniz zaman kendinizi bir resim müzesinde sanırsınız. Onların arasında açlığını unuttur, acı- sını unuttur, bahtiyar düşün- celere dalar. İnsanda toplama zevki, toplama hevesi, topla- ma hırsı bitmez. Vitrinlerine kaşık, kalemtraş, tesbih topla- yayanlar sayısızdır. Kasaları- na altın toplayanlar da öyle... Çocuklukta, oğlanlar zıpzıp toplar, topaç toplar, uçurtma toplar. Kızlar, çiçek, bebek, kelebek... Biraz büyüyünce, hâttâ defterlerine imzalar, fotoğraflar toplanır... Geçen- lerde otomobil kazasına kur- ban giden Ali Han gibi sevgi- li toplama meraklıları da az değildir!

Ali Emiri, İbn-ül-Emin Mah- mut Kemal, Fuat Köprülü gi- bi nice kitap toplama merak- lısı da tanırız. Bir eski tarih, bir yazma divan ele geçince, içleri yeni bir mutlulukla ışı- r, yüzleri yeni bir sevinçle gül- lümser...

Politikacı mı dediniz?... O- nun en büyük hevesi alkış

toplamaştır. Ağız bir kulak- tan öbür kulağa kadar güler: Kendisini dinleyenlerin bütün alkışlarını toplamak için!... Kolları doğudan batıya mu- habbetle açılır: Yurdun bütün alkışlarını kucaklamak için!.. Her kelimeye kalbinin sesini katarak konuşur, konuşur, ko- nuşur. Seçim günü bütün va- tandaş oylarını toplamak için! Ya devletler?... Dünya pa- zarlarında müşteri toplamak- tan tutunuz da Afrika çölle- rinde dost, silâh depolarında füze, atoma, rokete varınca- ya kadar toplamadıkları şey yok.

Şimdi, dallardan kiraz top- lama mevsimindeyiz. Bu mey- venin üstüne yazarlar da, çi- zerler de o kadar çok nükte topladılar ki, hepsi kurtlandı artık!

Dedim ya, bu dünyada her- kes, her insan, büyük, küçük, kadın, erkek mutlaka bir şey toplamak ister. Şairin dediği gibi: «Elleri dikenlerle tırma- lanarak birkaç gül toplamak bile!»

Eğer bana sorsalar, en fay- dalı şey nedir? Para toplamak mı? Kitap toplamak mı? Buse toplamak mı?...

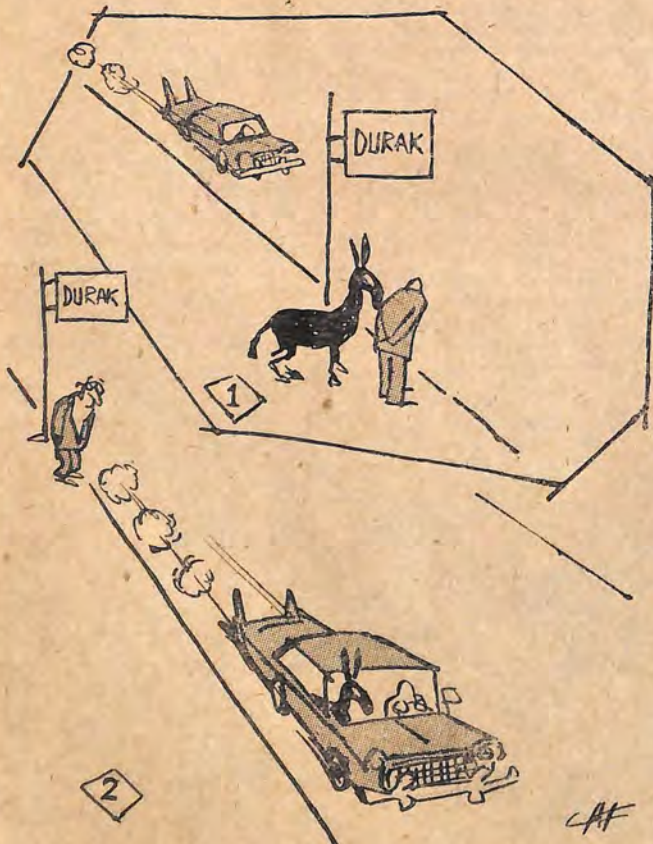
Hepsi tatlı, hepsi hoş, hepsi güzel derim. Ama, en faydalı- sı nedir bilir misiniz?

Aklınızı başımıza topla- mak!

Yusuf Ziya ORTAÇ

26 Mayıs 1960

Şoförler, insan haklarına riayet etmiyorlar. — Gazeteler —

Yazısız

Kır atın hali:

Bir törende atlar geçiyor. Bütün rical yerinde. Bozbeyli, İsmet Paşa'nın yanında. Biliyorsunuz, bizde, süvariler geçerken herkes canlanır...

Bozbeyli İsmet Paşa'ya eğiliyor:
— «Paşam» diyor, «hepsi güzel, ama kır atın hali başka»...

Paşa, her şeyin, dağın taşın, sizin bızım 1937'den beri, Paşası, hançer hançer gülümstiyor:

— «Öyledir... Yalnız, çok nazlı hayvandır o, fazla sıkışmağa gelmez»...

Bir yeni kitap:

Yusuf Ziya Ortaç merhumla projelerimiz vardı. Bir gazete çıkarcaktık. Mektuplara cevap sahifesi yapacaktık. Ufaklıklara hitap eden fıkralar yazacaktık arasında. Bir de bazen, Akbaba'ca kitap tenkitleri yapacaktık... Bugün hiç olmazsa bu projenin bir kırıntısını yerine getireyim, dedim. Yeni çıkan ufak bir kitabın kritiğiyle...

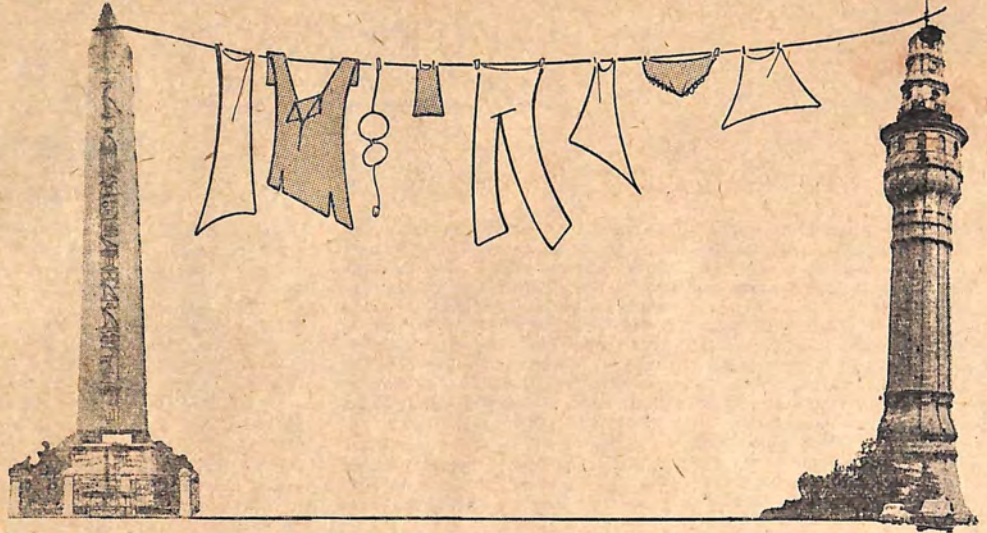
Kitap, Mehmet Turgut'un... Sanayi Bakanı... Biliyor musun Akbaba, ne keyfine gidiyor? Sanayi Bakanı kitap yazıyor. Başbakanlık Müsteşarı Munis Faik Ozansoy, «Andromaque» trajedisini şiir olarak dilimize çeviriyor: Dünyanın sonu mu geldi ki?... Kitabın adı, «Dostluğa Dair»... Çok nadir, çok çok nadir bir şeye dair... 22 fıkra ve bir ufak önsöz...

Büyük bir kalbin, oldukça istidatlı bir kalemin ve yığınla teknik eksikliğin toplumu bu eser!

XVII nci asrın büyük yazarlarından La Roşfuko'nun da dostluğa dair, karamsar ve güzel bir yazısı var... Aynı konularda, birbiriyle ilişkisiz, iki gönül adamı nasıl da, asırların üzerinde birbirlerine «el verrebiliyorlar» hayret!... İyi taraflarını, nasıl olsa Mehmet Turgut'a söylemişlerdir. Biz aksaklıklara sapaçağız tabii, yoksa Akbaba olmazdı...

Kitabın her tarafında, şekle direniyorum... Bir lisan bakımından direniyorum, bir de üslup bakımından...

Lisan bakımından, neden Mehmet Turgut, (38 yaşındadır, dostlarım.) kendinden iki kuşak öncekilerin lisanını kullanır ki?... Zorlama, «aşamalı, başamalı» lakırdılar etsin istemiyorum, ama artık «lisan» geçmiş kelimeleri azıcık benimse sin is-

Yazısız

Feyzioğlu dostum...

Bütün gürültü, Ecevit Genel Sekreterliğe atandıktan sonra koptu... O gün Feyzioğlu «veliaht» seçilseydi, ne ortanın sağ olurdu, ne sekizler olurdu, ne kırksekizler olurdu... Herkes kavuğunu ötüne koyup iyice düşünsün, olur muydu?...

Feyzioğlu'nu senelerdir tanırım. Sevmem pek... Sevmediğim tarafı, kolay kızarabilmesi, o kadar. O kadar mı?... Dedik ya, o kadar... Yoksa ben bu «consomator» tipleri sevmem. Yetişşine, kırk Anadolu çocuğunu yetiştirmek emek verilmiştir. O ne vermiştir karşılık olarak?... O naaa, çok vermiştir bu millet, takdir vermiştir, pâyeye vermiştir, isim vermiştir, halbuki!...

Feyzioğlu Kayseri'de doğmuştur. Varlıklı bir aileye mensuptur. Kendinden veren bir tarafı olmadığından, yalnızlıklar adamıdır. Kürsü dışı, hep bir kompo havasında fıslılıyla konuşur. Sıkılgandır. Sıkılganlığını yırtmak için garip çıkışlar yapar...

Mücadele adamıdır: Hep birinci yerin mücadelesini yapar. Ve o mücadelede nice taktik biliyorsa hepsini kullanır peşpeşe...

Cesur... mudur?... Meclisteki kal kan, kılıç hücumlarına ben pek al dırış etmem. Orda riske ettiği bir şey yok ki... Ama sorumluluk mevkiindeyken, Millî Eğitim Bakan yken örneğin, ona ileride sorumlu o labileceği herhangi bir kararı imza-

latmak, deveye hendek atlatmak gibi bir şeydi...

Şimdi n'olacak, söyleyeyim... Herkes İsmet Paşanın taktikalarına o kadar alışık ki... Bu 50 kişinin C. H.P.'den kopmasını bile, Paşa'nın oyunu diye alanlar var: «Efendim... Soldan... Sağdan, A.P.'yi sıkıştırmak için yaptı Paşa! Seçimlerde göreceksiniz hepsi birleşecek»...

Ümit ve rüya, güzel şeyler!... Şimdi n'olacak ben söyleyeyim... Feyzioğlu, yeni partinin tepesine törenle, şöhranlı bir fosil oturacağına, kendi oturacak... Başka türlü hareket etmesi elinde değil... Ve içten dıştan bütün yıldırımları üzerine üzerine çekecek... Varsın çöksün... Artık başka cins adamlara muhtacız yahu!... «Hey, başka türlü adamlar neredesiniz?»...

Bir 8'li daha:

Paris'te sekizlerden biri bir devlet büyüğünden bahsediyor. Yer yurt, zarf bir ev. Karşısındakilerden çoğu yabancı...

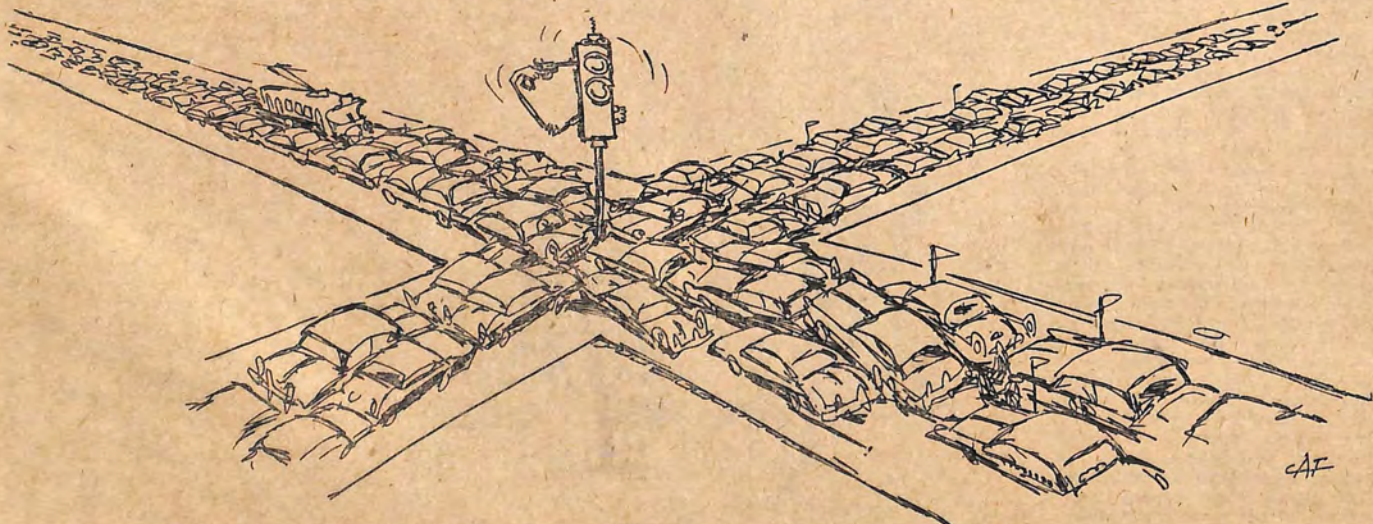
1/8 atıp tutuyor, atıkça atıyor, tutukça tutuyor... Bir an öylesine coşuyor ki, süslü, dantelli, gümüşlü sofrayı, yanındaki hanımcağıza işaret ediyor:

— «Böyle sofraya görmüş müdür ömründe?» diye...

1/8, ahbabım, onun öyle sofraya görüp görmediği önemli değil. O sofraya muhakkak senin gibisini görmemiş tir bence!

Nimet ARZIK

İstanbul trafiğini elektronik beyin idare edecek. — Gazeteler —

— Beynime bir kurşun sıkmaktan başka çarem kalmadı!

taç giyme töreni

Adnan VELİ

HAVALARIN birdenbire ısınmasıyla, İstanbul'un yıllardan beri çare bulunamayan derlerinden biri daha başını kaldırmıştı: Kara sinek...

Temizlik İşleri Teşkilâtının, parasızlık yüzünden teklifi teklifi çalışmasına, yurttaşların şehri kirletmekle çabaları da eklediği için, sıcağın baskısıyla beraber, İstanbul'u da kara sinek basmıştı.

Belediyenin yetkilileri, Fatih Sultan Mehmet zamanından beri süregelen kara sinek savaşını, bu yıl, eşsiz bir öngörü sonucu, kış aylarından plânlamışlardı. Hazırlanan plâna göre, kara sinekle savaşa, İstanbul'un hemşerileri de çağrılacaktı. Böylelikle birçok kimseler, kendilerine özgü usullerle, yakaladıkları sinekleri naylon bir torba içinde toplayıp Belediye Sağlık İşleri Müdürlüğündeki özel bir büroya getirerek sayacaklar, canlı veya cansız olarak teslim ettikleri sinek miktarını gösterir bir makbuz alacaklardı.

Belediye'nin belirttiği süre sonra erince, İstanbul'da Şan Sinemasının arkasına rastlayan ve adına «Bizans Çöplüğü» denilen yerde bir tören yapılacak, bu törende, en çok sinek yakalayıp Belediye'ye teslim etmiş olan yurttaş «Sinek Kralı» pâyesi verilecek, ayrıca Sinek Kralına, Başkan Haşim İşcan tarafından bir taç giydirilecekti.

Sağlık İşleri Müdürlüğünde kurulan «Sinek Tesellüm Bürosu» günlerce çalıştı. Özel ödenekli memurlar, sabahtan akşama kadar büroya baş vuran eli torbalı yurttaşların sineklerini, mermer bir masanın üstüne dökerek ikiye ikiye sayıyorlar, sonra da elde ettikleri toplamı, bir makbuzun üstüne kaydederek «Sinek Kralı» adayına veriyorlardı.

Naylon torbalardaki sinekler, torbaların ağızları mühürlendikten sonra, Levazım Anbarına gönderiliyor, orada saklanıyordu.

Nihayet tören günü geldi. Önceden bastırılan davetiyeler, protokola dahil kişilere gönderilmiş, bu arada Vali Vefa Poyraz, Konsolosluklar erkânı, Belediye Başkan Yardımcıları, Basın mensupları, tören günü «Bizans Çöplüğü» nde toplanmışlardı.

Törenin başlama saatinden önce, İtfaiye Bandoosu, marşlar, polkalar çalmaya başlamış, o çevrede oturan binlerce kişiyi de tören yerine toplamıştı. Bu kadar kalabalığın arasında, simitçiler, dondurmacılar, lâhmacuncular epeyce satış yapıyorlar, baloncular, naylon oyuncakçılar, caneriği ve soğuk ayran satıcıları, günün anlam ve önemine başka bir renk katıyorlardı.

Tören saatinden beş dakika önce Başkan İşcan geldi. Otomobilden inerek, davetlilere ayrılan bölmeye doğru yürüdü. Misafirler Başkan selâmladılar. Hemen onların yanındaki, ipe ayrılmış ikinci bir bölme de, kral adayları toplanmışlardı. Davetlilerin bulunduğu bölme de, Fenerbahçenin ünlü başkanı, Belediye Başkan Vekili Faruk İlgezdiriyor, Samsunspor takımına yenilerek Türkiye Kupası'ndan elenmiş olmanın haftalarca süren tarifsiz üzüntüsünden kurtulabilmek için, tesbib çekme alışkanlığına yakalanmış görünüyordu. İlgezdi'nin yanında, Meclis Başkan Vekillerinden ünlü avukat Cemil Yavaş, Napolyon'un damadı pozunda yer almıştı. Daha beride «Kazı yolmalı, ama ba-

şırtmamalı» sloganıyla ün yapmış olan, Belediye Meclisi Târife Komisyonu Başkanı Hilmi Güneşli duruyordu. Gene Belediye Meclisinin Bayındırık Komisyonu Başkanı, namı diğer Gecekonducu Âlim Coşkun, onun yanında da eski eczacı kalfalarından ve tanınmış iğnecilerden, hâlen Belediye Meclisi Sağlık Komisyonu Başkanı Dimitro Manayıloğlu yerlerini almışlardı.

Başkan İşcan, başıyla misafirleri selâmlayarak töreni açmak üzere ağır ağır kürsüye geldi. Bir iki öksürdükten sonra, konuşmasına başladı:

— Sayın misafirler, sevgili hemşehrilerim!...

Bugün burada, İstanbul'u seven insanlar olarak, mutlu bir görev için toplanmış bulunuyoruz. Belediyemizin bu şehre hizmet uğrunda, içinde çırpındığı mali ve maddi imkânsızlıklar, şüphesiz sizin de malûmunuzdur. Ama her imkânsızlığa rağmen, gene de elden geleni yapmak, bütün gücümüzle çalışarak, karınca kararınca bir hizmette bulunmak, İstanbul'luların bizlere yüklediği şerefli bir görevdir. Biz, bu görevi yerine getirirken olağanüstü şartlarla savaşmak gerektiğini de çok iyi biliyoruz.

Belediye hizmetlerinin bir yönü de, sağlık konusundaki faaliyetlerdir. Her yıl, biraz daha artan bir çalışma temposuyla ifaya şıtap ettiğimiz bu hizmetler cümlesinden olarak, kara sinekle savaşı, önemle ele almış bulunuyoruz.

Malûm-ü âlileri, politik sebepler

yüzünden bir türlü kaldırılamayan at arabalarının, şehrin sokaklarına yaymış olduğu günlük gübre miktarı, 22 ton civarındadır. Bu 22 ton tutarındaki gübre, asfalt ve parke yollara döküldüğü gibi, sokak aralarına da yayılmaktadır. Kara sineğin büyük bir iştiha ile aradığı bu gübrelerin, şehrin sağlığını ne ölçüde tehdit ettiğini belirtmeği fuzuli sayıyorum. Biz, Temizlik İşleri Teşkilâtının belirli imkânları içinde, bu konu ile gerektiği ölçüde başa çıktığımızı elbette iddia edemeyiz. Ancak böyle bir durumu görmezliğe gelmeye de imkân yoktur. O bakımdan, bir yandan sokaklarımızın temizliğine gayret harcarken, öbür yandan, kara sinekle savaşı da, önemli bir mesele olarak ele almak zorunluğunu duyduk.

Ve gene bu arada, Belediye'nin bu konudaki çabalarına, hemşehrilerimizin çabalarını eklemeyi de düşündük. Böyle bir işbirliği gerçekleşince, aldığımız sonuç, inanın, bizleri çok sevindirdi. Kavun karpuz mevsiminin girmesiyle, daha da üzücü bir hal alacak olan kara sinek meselesi, işin başında itilnaz ettiğimiz bu tedbirler sayesinde, bir ölçüde önlenmiş bulunacaktır. Bu sonucu sağlamada, Belediye'ye yardımcı olan hemşehrilerimizi burada saygı ile selâmlarken, kara sinekle savaşın, bizi sevindiren sonuçlarını da açıklamak isterim:

Fatih, Sarıgül mahallesinden Zekerriya Cinoğlu, Belediye levazımına makbuz karşılığı 51.187 adet kara sinek teslim etmiştir. Bu sinekler

şimdi, Levazım yetkilileri tarafından burada, ateşe atılmak suretiyle yakılacaktır.

Kürsünün gerisinde duran Levazım Müdürü Gültekin, elindeki naylon torbayla ortaya çıktı ve davetlilerin 15 adımı kadar ötesinde, yapmakta olan bir odun yığınının üstüne torbayı bıraktı. Aleve karışık bir duman yükseldi havaya.

Sineklerin yanması bitince, Başkan İşcan konuşmasına devam etti: — Hırkai Şerif'te 27 numaralı evde oturmakta olan Hulki Özavcı adındaki yurttaşımız da, 67.681 adet sineği Belediye Levazımına teslim etmiş, böylelikle İstanbul'a büyük bir hizmette bulunmuştur.

Levazım Müdürü Gültekin, elinde başka bir torbayla ilerledi ve bunu da ateşin üstüne attı. Gene bir duman yükseldi havaya.

Başkan İşcan devam etti:

— Ve nihayet sevgili hemşehrilerim!... Bugünkü törende takdim edeceğimiz «Kralık Tacı» na liyakat kesbeden hemşehrilerimizin adını açıklayorum şimdi:

Küçükpazar Caddesi 13/2 numarada oturmakta olan ve 88.310 adet sinek yakalamak suretiyle rekor kıran bu hemşehrimiz, Tahir Sineksektirmez adındaki arkadaşımızdır. Şimdi kendisini şeref kürsüsüne davet ediyoruz.

Levazım Müdürü, 88 binlik sinek torbasını ateşe atmaya giderken, Belediye Protokol Müdürü Nuri de, elinde defne yapraklarından yapılmış bir taça ortaya çıktı.

Levazım Müdürü, sinek torbasını ateşe fırlatıp, kral adayları arasında bulunan Tahir Sineksektirmez'i de eliyle ortaya çağırdı. Başkan İşcan, krallık tacını eline almıştı. İtfaiye Bandoosu «Dağ başını duman almış» marşını çalmaya başladı. Gazetecilerin fotoğraf makineleri de çatır çatır işliyor, ortalık alkıştan iniliyordu.

Tam o sırada, Başkanlık kürsüsünün arkasında bir kaynaşma oldu. Kulaktan kulağa sürüp giden fısıldaşmalardan sonra, Belediye Özel Kalem Müdürü Fikri, hızlı adımlarla İşcan'ın yanına sokuldu. Kulaklarına uzun uzun bir şeyler anlattı. İşcan da şaşırılmıştı. Meraklı bakışlarını etrafta dolaştırdı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bando susmuş, misafirler gözlerini İşcan'a çevirmişlerdi. Başkan, elindeki tacı kürsünün üstüne bırakıp, bir iki sefer yutkunduktan sonra söze başladı:

— Sayın misafirler, sevgili hemşehrilerim!...

Bugün, burada düzenlediğimiz törende, krallık pâyesine hak kazanan Tahir Sineksektirmez adındaki hemşehrimize taç giydireceğimiz sırada, yeni bir durumla ve müracaatla karşılaştık. Bizim Belediye Meclisi'nin bazı üyeleri, kendilerini temsilen, bir arkadaşlarını buraya göndererek, bize başvurmuş bulunuyorlar. Bu temsilcinin ifade ettiğine göre, İstanbul'da hiçbir şahıs ve makamın, sinek avcılığına Belediye Meclisini geçmeyeceği iddiasıyla, krallık tacının en lâyık olana verilmesi ve Belediye Meclisi'nin durumunun da, sinek avcılığı bakımından incelenmesi istenmektedir.

Başkan'ın bu sözleri, bir anda etrafta şaşkınlık yarattı. Misafirlerden bazıları gülmeye başlamışlardı. Gazeteciler de harıl harıl not alıyor-

Yazısız

lardı. İşcan, konuşmasına devam etti:

— Meselenin Danıştay'a kadar intikali ihtimalinin belirlenmesi karşısında, taç giyme töreninin, bir hafta geri bırakılmasını, bu arada Meclis üyeleriyle, iddialarını ispat bânında gerekli temaslara yapılmasını, 88.310 sinek yakalayan Tahir Sinek-sektirmen'in rekoru ile, Belediye Meclisi'nden gelen iddiamın, icabında hakem kuruluna havale edilmesini uygun görüyoruz. Bu bakımdan, gelecek haftaya bırakılan taç giyme töreninde, gene buluşmak umudu içinde, hepinizi sevgilerle, saygılarla selâmlıyorum.

Başkan İşcan kürsüden indi. Misafirlerle karşı mahcup düştüğü için biraz da sinirliydi. Vali'nin ve öteki davetlilerin yanına giderek:

— Ne yapalım? dedi. Kusura bende değil. Belediye Meclisi, müracaatında biraz geciktirdiği için bu durum hâsıl oldu. Ama, biz, bir hukuk düneninde yaşadığımız için, her müracaatı dikkate almak zorundayız...

Kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

Bakalım, Belediye Meclisi, haftaya, nasıl bir rekorla yarışmaya katılacak?

Adnan VELİ

— Bak bakalım, zama da zam var mı?

YEDİ

PAZARTESİ

Sürüttü ama...

«Veremle Savaş Haftası», «Trafik Haftası», «Kanser Haftası» derken, başımıza bir hafta daha çıktı: «Gülele Haftası!»

En hafifinden, en ağırbaşlısına kadar gazetelerimiz, Kasım Gülele'yi tefrika ediyor. Bundan sonrasını daha iyi izleyebilmemiz için, çıkan kısmın özetini verelim: Efendim, politikacı Gülele'nin kafası kızar ve, «Atatürk ilkelere ayrılma, kökü dışarda bir ideolojiye doğru kaydırılmak istenen bu partide daha fazla durmam» der ve C.H.P.'den istifa ettiğini açıklar.

Haber, gazetelerin birinci sayfalarında duyulur, parti Genel Merkezi «Böyle bir istifadan habermiz yok» diye tutturur, olayın kahramanı Gülele de, «Ben yaptığım basın toplantısında C.H.P.'den istifa ettiğimi değil, ayrılmaya karar verdiğimi söyledim» gibi, garip bir mazeret uydurur.

Gelelim günümüze. İşte bu sa-

bahın gazeteleri. Bakalım neler yazıyor:

Basın toplantısında söylediklerini bir gazetecinin teyfinden dinleyen Gülele, «Sürçü lisan» demiş.

Gerçekten bir sürçme var ortada... Ama bu lisan değil de, galiba politikaya karışan insan!...

SALI

Fren ve gaz

C.H.P. Genel Merkezi istifaları önlemek için, Kayseri'ye bir «Frenleme heyeti» göndermiş.

İyi hoş ama, «Frenleme Heyeti» Kayseri'ye varana kadar, Kayseri'li Feyzioğlu 50 kişiyi de ardına takıp, C.H.P.'den gazlayıp gitti!

ÇARŞAMBA

Peki n'olacak?

1972'de okulsuz köy kalmıyacakmış.

Yaa... Pekii, onbinlerce okulsuz köy ne olacak? Her halde eski sistemi uygulayacaklar yine. Evini yurdunu bırakan büyük şehirlere gelecek ve 1972'de ne okul sıkıntısı çeken köy, ne derdine

çare bekleyen köylü, ne de ağzına kadar dolan büyük şehirlerde yaşanacak hal kalacak!

PERŞEMBE

Kaydırak

M.P.'nin sola kaydırıldığını söyleyen Ahmet Çebi, partisinin istifa etmiş.

Allah sonumuzu hayıra çıkarsın. Bizde siyasî parti dendi mi, belli bir yerde durması suçmuş gibi kimi sağa kayıyor, kimi sola... Mübarekler politikayla uğraşacaklarına, hemen başlıyorlar kaydırak oyununa!

CUMA

Bir rica

Sayın Ecevit Genel Sekreter olur olmaz aksaklıkları düzeltmek için partiyi ele bir alış aldı, koskoca C.H.P. toz gibi dağıldı!

Şimdi de Zonguldak'ta, «Rejim değil, düzen değişecek» buyurmuş.

Aman gözümlü seveyim üstad, halimize acı da, rejime - düzene elini sürme. Zira partinizin durumu meydana... Hani rejimi de C.H.P.'yi tuttuğunuz gibi bir tu-

GÜN

tarsanız, düzelecek hal mi kalır insanda?

CUMARTESİ

Kulak farkı

Son olaylar üzerine konuşan İnönü, «Vatandaş sesimizi duyurmalyız» demiş.

Valla sayın Paşa'nızın sesini duyurması kolay ya, vatandaş sesini nasıl duyurabilecek? Bize kalırsa o çok güç işte!

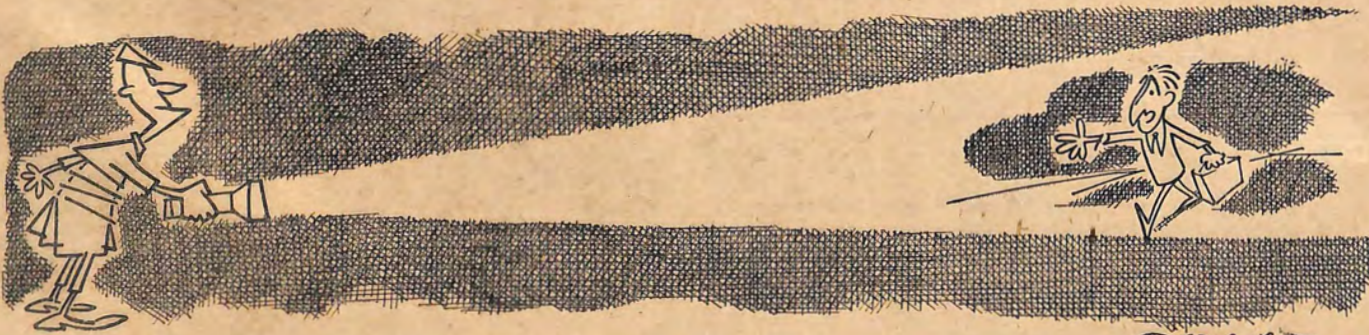
PAZAR

Yedikçe...

Yurdumuzda bulunan İsveçliler, Piyer-Loti'de kına gecesi yapmışlar. Haberi veren gazete neşeli bir resim koyup, üstüne de şöyle yazmış: «Biz onlardan Ye Ye'yi, onlar bizden göbeği öğrendiler.»

Eh, birbirimizin ekşğini tamamlamışız demek. Malûm a, insan göbek saldıka yer, yedikçe göbeği şişer!

— Bölükbaşı «Halkı aydınlatma kampanyası açalım» dedi. —

— Korkma hemşerim, seni aydınlatmaya geliyorum... —

Cici kız

Şimdi günün modası
Mini etek, cici kız
Pek şirindir edası
Mini etek, cici kız.

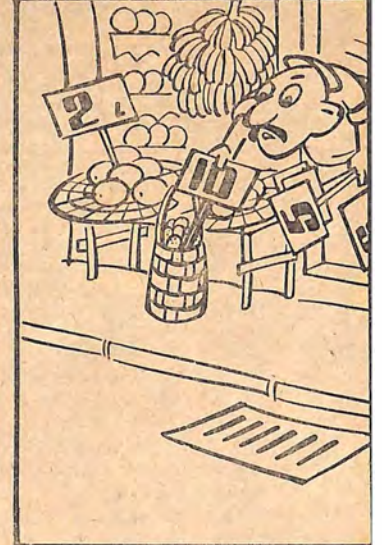
Yolda gezer naz ile
Kalça bükür caz ile
Seyredersin haz ile
Mini etek, cici kız.

Çıtı pıtı minicik
Şu dünyada biricik
Sanki kırdı gelincik
Mini etek, cici kız.

At kuyruğu saçları
Oynar omuz başları
Hilâl gibi kaşları
Mini etek, cici kız.

Özel, hâlin haraptır
Güzel sevmek sevaptır
Arzumuz cevaptır
Mini etek, cici kız.

Siyami ÖZEL

T e f

— Evet karıcığım, bu gece geç geleceğim.. Olağanüstü oturum var!...

Portre

Baba, kız resim sergisini geziyorlardı Baba, yağlı boya çıplak bir kadın resmi önünde durdu. Dikkatle baktıktan sonra:

— Fakat... Fakat yemin ederim ki bu sensin! diye bağırdı. Tanımadığın bir şahsın karşısında çıplak poz vermeye utanmadın mı?

Kız, boynunu büktü:

— Hayır baba, o bu resmi ezbere yaptı, bana inanabilirsin.

Önemli istek

Yeni evlenmişlerdi. Kocasının bazı hallerinden şikâyetçiydi:

— Şekerim, dedi, her zaman ellerin cebinde gezmeni, elini ağzına kapatmadan esnemeni ve dişlerini kürdanla karıştırmanı görmemezlikten geliyorum. Ayaklarını masa üzerine dayamana ses çıkarmıyorum. Ama bu sefer senden bir şey isteyeceğim.

— Nedir sevgilim?

— Beni kucaklarken ağzından sigaramı çıkar.

Keman

Arkadaşına anlatıyordu:

— Karım kemarı çalmasını çok sever. Ve her salı akşamı da keman çalar.

— Neden yalnız salı akşamları çalıyor?

— Salı, benim dışarı çıktığım tek akşamdır da!...

Kadın ve a

Sevdiğiniz tarafından sevilmem arasında ıstırap bakımından hiçbir

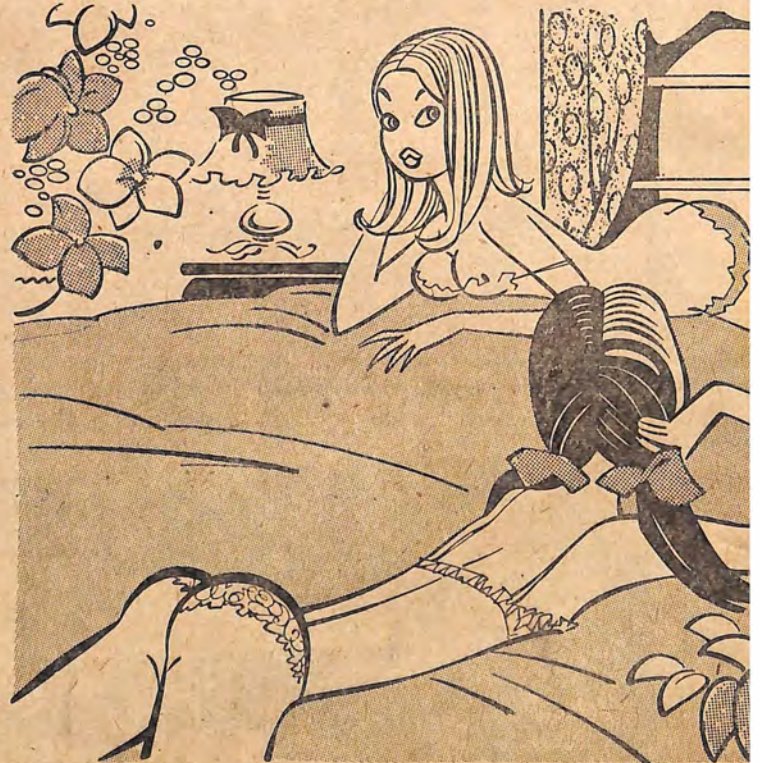
Aşk da kitaba benzer, lüzumunc

Seven kadın kadar iyi, sevmey

Gözler, aşkta çok önemli roller körler de sever ve sevenler kördür

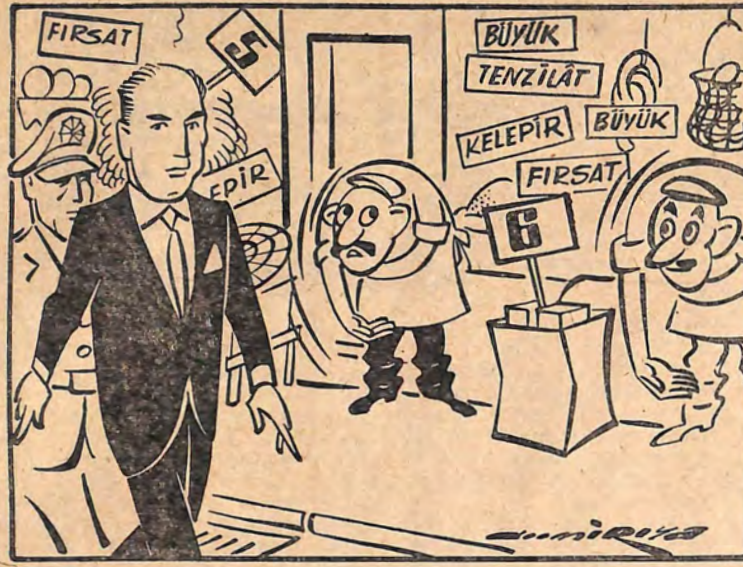
İsteyecek ve korkacak bir şeyi cansız bir şey olamaz.

Bazı güzel kadınlar vardır ki mahrum çirkin kadınlar vardır ki lar. Bunlardan birincilerin ruhu yo

— Sahiden seviyor musu

— Yooo!... Nişanlımı ki

Mini etek
 O bir oğul balı petek,
 Yer alıyor soframızda.
 Görünüşü mâsum bebek,
 Haspaya, söz aramızda:
 Yakışıyor mini etek!
 Kâkülleri tel tel ipek,
 Ufacık bir tebessümü
 Her gönülde binbir istek.
 Bahar olur ak saçlı kış:
 Görünce bir mini etek!
 Gençleri avlıyor tek tek,
 Ona göre yok bir müşkül.
 Tuzağına düşen erkek
 Kurtulamaz olsa Herkül.
 En son silâh mini etek!
 Âşıkları öbek öbek,
 Gözler her gün daha süzgün.
 Kanmaz, arar başka yedek,
 Bel ipince, bacak düzgün,
 İllâ ki o mini etek!...
Selâhattin KUTLU

üstüne

sevmediğiniz tarafından sevmek yoktur.

azla uzayınca can sıkar.

edin kadar kötü yaratık olamaz.

arlar ama temel olamazlar. Çünkü

ayan bir aşkın sohbetinden daha

sıklarlar. Bazı görünen câzibeden
 i derin surette kendilerine bağlar-
 ikincilerin kalbi vardır.

Geliyor beyim...

Müşteri, lokantada uzun za-
 mandan beri yemeğini beklemek-
 teydi. Nihayet dayanamadı, ge-
 cikmenin sebebini sordu.

Servis yapan garson:

— Balığınız bir iki dakikaya
 kadar burada olacaktır beyim,
 dedi.

Adam kanaatkâr bir sesle:
 — Söyleyin bana kuzum, dedi,
 ne çeşit olta kullanıyorsunuz?

Şişman, zayıf...

Çok şişman bir adam, çok za-
 yıf bir adama taşra otelinin ho-
 lünde rastladı. Şişman adam:

— Sizi gören de bu civarda kıl-
 lık var diyecek, dedi.

— Evet, diye cevap verdi zayı-
 fı. Sizi gördüklerinde de kılığa
 sizin sebep olduğunuzu sanacak-
 lar!

— Nişanlımdan ayrıldım...
 — Yaaa!... Hangisinden?...

Hesap

Seğimlere iki hafta kalmıştı. Okul duvarına asılmış afişlere
 bakan seçmenlerden biri:

— Ben, partilerin yerinde olsam, cimrileri aday göstermez-
 dim, dedi.

— Cimrileri mi? Neden?...

— Çünkü bol keseden vaatetmeye bir türlü dilleri varmaz
 da!...

u?
 dırmak için yapıyorum!

Memleketin GERÇEKLERİ

VEDAT SAYGEL

— Bize bir senaryo hazırlar mısınız? dediler.

«Kusura bakmayın, o benim işim değil» diyemedim. Çünkü durmadan açık veren aile bütçemiz belediye bütçesine dönmüş, evimiz soygundan çıkmışa benzemişti! Biriken beş aylık kira alacağımı toptan isteyen ev sahibinin korkusundan eve girsene giremezsin, çıksan çıkamazsın, hiç kimseninkinden benzemeyen bir tarzda sözümüne yaşar gidersin! Anlayacağınız, durumum bozulmuş değil, çarpılmıştı o sıralar! En bozuk durumlar bile, benimkinin yanında ütünden yeni çıkmış gibi kalırdı.

— Hazırlarım, dedim. Nasıl bir şey olsun?

Büroda beş kişiydiler. Kendileriyle tanışmamı sağlayan arkadaş:

— Altı ortaklırlar, demişti. Sermaye koyanlardan üçü mesleğin yabancıları ama, sapına kadar idealist adamlardır.

Ben de merak edip, asıl mesleklerinin ne olduğunu sormuştum. Biri, berbermiş. Biri, Kasımpaşa'da kundura tamirciliği yapıyormuş. Üçüncüsü de, kahveciymiş.

— Peki, geri kalan üç kişi ne ci?

Gülmüştü:

— Onlar da haybecil...

«Haybeci» işten anlamadığı halde, arada geçinen demekmiş. Ortaklardan berber, tamirci, kahveci olanları hazırda da, haybecilerden biri eksikti.

— Nasıl bir şey olsun? diye soruşuma berber:

— Hâdiseler yaratacak bir film olsun, dedi. Çekinmeden bütün memleket gerçeklerini ortaya dökeceğiz! Bizim gibi zavallı bir üçüncü sınıf berbere, haftada dört kere ceza kesmek nasıl olurmuş anlaşılar bakalım!

Burnundan soluyan tamirci:

— İşinize karışmak gibi olmasın ama, memleket gerçeklerine daha uygun olması bakımından, kundura tamircilerine de senaryoda geniş yer verin.

— Ne gibi?...

— Fabrikasyon imalat, bizim mesleği öldürmüştür arkadaş! Biz bir gizli pençeyi onbeş liraya yaparken, herifler piyasaya yenisini otuzbeş liradan sürerlerse n'olur?...

Bir miktar avans koparabilmek için yardım ettim:

— Felâket olur!

— Aferin. Bak senin de bu meselelere aklın yattıktan sonra, alnımızın akıyla filmi çıkardık de-

mektir. İşte bu film, tamirci milletinin uyanışını, mangırsızlığa karşı isyan bayrağını açışını göstermeli!

Konuşma sırasını kapatan kahveci:

— Tabii siz hepimizden iyi bilirsiniz, işinize karışmak gibi olmasın ama, kahvecileri haraca kesen semt kabadayılarını da konuya sokarsanız, önemli bir memleket meselesine daha parmak basmış olursunuz.

Ne halk edeceğimi ben de şaşırmıştım ya, ah şu parasızlığın gözü kör olsun! Senaryo hazırlayacak bir yazar gibi değil de, miting organize edecek bir partili gibi, boynumu büküp sordum:

— Başka?...

— Ana hatları bunlardan ibaret, dedi kahveci. Teferruat üzerinde durup işinize karışmış olmayalım.

— Kasap, manav, şoför gibi diğer esnafın dertleri ne olacak?

— Onları boşver, dedi berber. Herkesin budalası biz miyiz? Çiğnenen hakları varsa, onlar da bir film çevirip seslerini duyursunlar!

Benim de kalbim milli hislerle doldu:

— Durma ulan, dedim içimden, hazır eline fırsat geçmiş,

sen de şu ev sahibinin ipliğini pazara dök bari!

— Biraz avans, diyecek oldum, arkadaşımın «Haybeci» dediklelerinden biri:

— Tabii, dedi. Paradan yana endişeniz olmasın. Muhittin bey olsa, kolay çalışmanız için kadromuzdaki oyuncuların listesiy-le, dekor konusunda biraz bilgi de verirdik ama, neyse hikâyeyi bir hazırlayın da...

— Avansı verin de, öbürleri olmasa da olur.

Bir takım kâğıtlara bir şeyler yazıp hepimize imzalatıktan sonra bana uzattı:

— Şimdilik şu bin lirayı alın, yarın öbür gün hesabımızı temizleriz!

«Binlik» dediği kâğıt «Para» desek, para değil. «Çek» desek, çek değil!... Alacaklıdan, borçludan, vâde'den, mahkemenen bân-seden bir acııp makbuz!

Kendileriyle tanışmamı sağlayan arkadaş:

— İlâhi, dedi, ömründe «Bono» denen şeyi hiç görmedin mi sen?... Film piyasasında para yerine bunlar döner!

Anlamasına anladım ama, ev sahibiyile bakkala bunun para olduğunu nasıl anlatacaktık?

— Onlara anlatamazsın, dedi arkadaşım.

— Peki kimsenin tanımadığı parayı biz nasıl harcayacağız?

Kolaymış:

— Ev sahibine bir kere para yerine bono vermeyi teklif edersin. Aldı, aldı... Almadı mı, film piyasasında yüzde otuzla kırdırırsın. Kırdırdın mı?

— Kırdırdım.

— Kırdırdığın yere sana bonoyu veren değil, yine sen borçlu kalacaksın.

— O nasıl şey öyle?...

— Dur, anlatıyoruz işte...

— Bononun vâdesi dolduğunda, sana borçlu olan adam eline bin lirayı tıkrı tıkrı sayacak, sen de o parayı bonoyu kırdırdığın adama verip, borç senedini kurtararak sahibine vereceksin, tamam mı?

Aptal aptal kafamı salladım:

— Aaaah ah, dedi arkadaşım. Filmcilikte tatlı para vardır ama, bu hesapları bilmedin mi çu-vallarsın!

Bonoyu yüzde otuzbeş eksigi-ne kıran adam:

— Hayırlı olsun, dedi. Bir film yapıyormuşsunuz.

— Evet, diye kekeledim. Memleket gerçeklerini dile getiren...

— Çok iyi olur vallahi... Halkın nasıl sömürüldüğünü belirli bir tarzda verirsiniz, tutmaması için sebep yok!

Bin liralık bonoyu aldı, avucuma 650 lirayı saydı.

Bütün gece uyumayıp, sekiz nüfuslu bir ailenin geçim yükü altında ezilen amcalarının acıklı macerasını kısaca hikâyeye gettim, öğleye doğru büroya damladım.

Bir gün önce aramızda bulunmayan üçüncü haybeci konuya şöyle bir göz atıp:

— İçinde aşk var mı? diye sordu.

Utana sıkıla cevap verdim:

— Yok.

— Neden?...

— Hikâyemizin kahramanı sekiz kişinin midisini düşünmek-

C.H.P.'den ayrılan milletvekilleri parti kurdu. — Gazeteler —

Gündüz kondular!

ten, kalbini dinlemeye vakit bulamıyor da ondan.

Yüzünü eksitti:

— Göbek?...

— Yok ama, isterseniz **adamin** patronunu göbekli yaparız.

Kaşlarını çattı:

— Kan?... Ölüm?...

— Ölüm var ama, kan yok.

— Niçin?...

— Kadın eceliyle ölüyor da...

Kaldırdı attı elinden hikâyeyi: — Peki, memleketin gerçeklerini nasıl dile getirecek bu yazı?

Arkadaşları:

— Çocuğun moralini bozma, dediler. Meslekte yeni... Bir hikâye daha hazırlasın.

Razı oldu. Kapıdan çıkarken biri:

— Kansıız ölümü seyirci tutmaz, dedi. Mümkün olduğu kadar çok kan aksın!

Bir başkası:

— Aman memleketin gerçeklerini göz önünden uzaklaştırma, dedi. Buram buram seks koksun!

Daha bir başkası:

— Göbekle mevlûdu unutma, dedi. Bol bol göbek atılıp, arada bir mevlût okunsun.

İki gün uğraşıp, bir hikâye daha hazırladım. Kandan, ölümden, göbekten, memleketin gerçeklerine pek yer kalmamıştı ama, tam bir yerli film hikâyesi olup çıkmıştı. Bir solukta büronun yolunu tuttum. Haybecilerden adı Muhittin bey olanı:

— Güzel, güzel ama, bu filmi yapmak için en azından yüzbin lira para ister, dedi. Memleketin gerçeklerini dile getirirken, bizim mali gücümüzü de göz önüne getirmeli değil mi ya?

İlk hikâyemi beğenmemiş olan, gözlerini, getirdiğim yazıdan ayırıp:

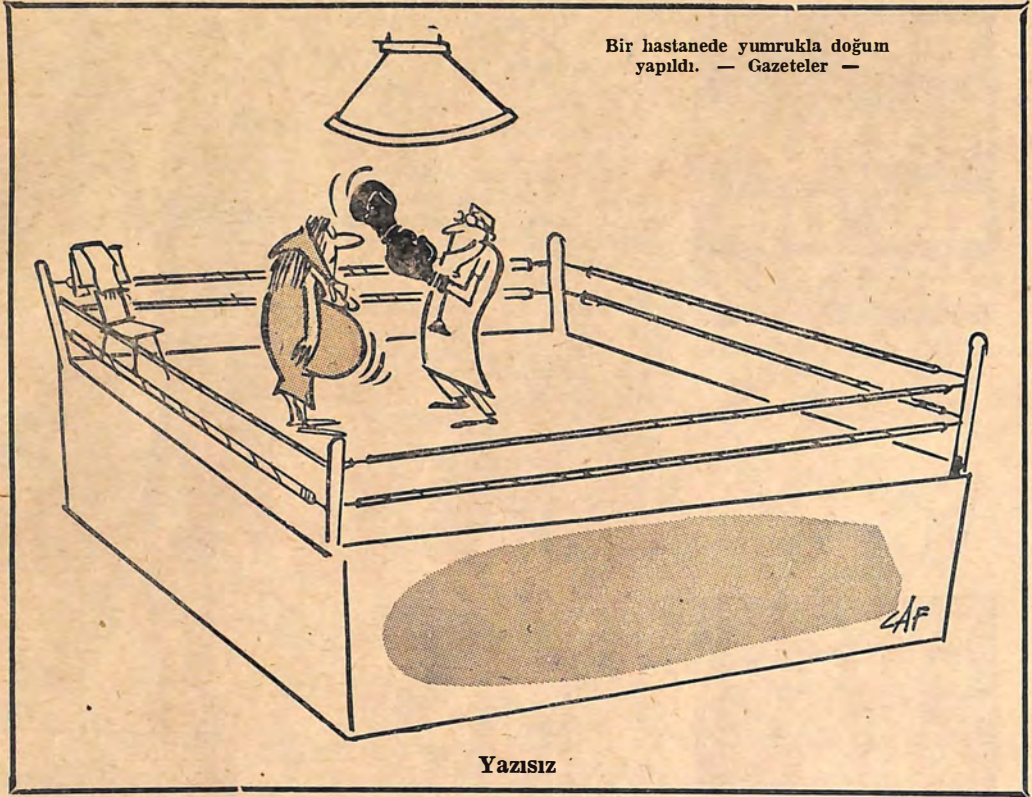
— Yahu, dedi, köylünün köyünde topraksız oluşundan, şehirde işsiz kalışından, sevgilisini muhabbet tellâllarına kaptırışından sana ne kardeşim? Böyle hayâli hikâyelerle uğraşacağına, birazcık gerçeklere eğilsene!

Garanti bin liralık bono geri istenip, işime son verilecekti. Gözlerim gözlerinde, tetikte bekliyordum. Kalktı yerinden:

— Sana biraz malzemeyle, son bir şans daha veriyorum, dedi. Üç Delik Dolar isimli kovboy filmini gördün mü?

— Görmedim.

— Önce onu görürsün. Sonra kâğıdı makineye sürüp, hikâyeye

Bir hastanede yumrukla doğum yapıldı. — Gazeteler —

Yazısız

«Üç Delik Lira» ismini takarsın. Tamam mı?

— Tamam!

— Orda bir Ringo var, Ringo'yu, «Dingo» yapıp, filmi olduğu gibi memleketin gerçeklerine adapte ettin mi, bal gibi sosyal bir senaryo çıkar meydana.

Berber:

— İstersen sinemaya giderken kalem kâğıdını yanında götür, hem film seyret, hem senaryo yaz, dedi.

Kahveci:

— Aman dekor meselesini unutmayalım, dedi. Boşuna uğraşmasın çocuk.

Maliyeti düşürmek için eski dekorlardan yararlanmaları gerekiyormuş. Onlar önde, ben arkada, bir bodruma girdik:

— Dekorlarımız bunlar, dedi Muhittin bey. Sultan Murat'ın Odalığı filminde kullanmıştık. Olayların nerelerde cereyan etmesi gerektiğini anlamanız bakımından gösteriyoruz.

Arkadaşı tamamladı:

— Pek eski de sayılmaz hani... Şu kaleye bir kat badana daha vurduk mu, Sultan Murat dev-

rindekinden daha güzel olur!

— Şu Halep şehrinin canlılığına bakın, diye boyalı bir mukavayı işaret etti kahveci.

Sonra da hepsi bir ağızdan:

— Görelim seni, dediler. Göbekli, Ringo'lu, mevlûtlü, memleketin gerçeklerini yansıtan bir senaryo döktür de, filme başlayalım artık!

Gidiş, o gidiş!...

Aradan iki yıl geçti. Onlar hâlâ memleketin gerçeklerini dile getiren senaryonun çıkmasını, ben de hâlâ memleket gerçeklerinin bizim senaryoya uymasını bekliyorum!

Vedat SAYGEL

✱

Sadakatsızlık

Erkek eve girince, karısına:

— Rezalet, diye haykırdı. Bizim semtin hemen hemen bütün kadınları sadakatsızmış. Öyle sinirlendim ki!... Ama, aralarında aldatılmayan kocalar da vardır her halde.

Kadın safiyetle boynunu bük-tü:

— Hangisi acaba? diye sordu.

İskoç kanı!

Hastaya üç seansta kan vermek icabediyordu. Bir İskoçlu tâlip oldu:

— Ücret?

Doktor ellerini havaya kaldırdı:

— Orası hastanın bileceği iş: Ne gönlünden koparsa...

— Peki, kabul.

İlk seansta hasta, İskoçluya yüzelli frank verdi. İskoçlu memnun. İkinci seansta yüzelli frank, yirmi franga indi, İskoçlu telaşlandı. Hele üçüncü seansta hasta sadece: Mersi, demek yetinince doktora koştu, durumu anlattı. Doktor:

— Bunda şaşacak ne var, dedi. Hastamız İskoç kanı ala ala tam İskoçlaştı demek!

Üzüntü

Hâkim, eski bir sabıkayı sorguya çekiyordu:

— Onbeşinci defadır ki hırsızlık suçundan karşıma çıkıyor-sun! Bu çok üzücü bir şey!..

— Doğrusu, bunun sizi bu kadar üzeceğini hiç düşünmemiştim hâkim bey!

Orman Kanunu değiştiriliyor. — Gazeteler —

Kanun değişir...

Orman değişmez!...

ne Seninle ne de sensiz

**SYLVIA
RISSE' DEN
ÇEVİREN
SÜHEYLA
AYKUT**

JACQUES Lerand ile karısı Hermine birbirlerini hem seven, hem de üzen garip iki insandı. Zaman zaman Jacques Lerand'ın da ufak tefek hataları olmakla beraber, oyun bozanlığı çoğunlukla Hermine yapardı. Hele bir takım uydurma hikâyelerle kocasını kiskandırmaya bayılırdı.

— Biliyor musun, diye fıkırdadı, çoktandır uzaktan uzağa beni izleyen biri, bugün nihayet maksadını açıkladı.

Jacques soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışarak, kayıtsız bir sesle:

— Eee, derdi. Ne söyledi?...
— Hiç canım, derdi karısı, kendisiyle evlenmem için, senden ayrılmamı teklif etti.

— Yaa... Başka işi gücü yok mu bu adamın?
— Olmaz olur mu?... Aksine başını kaşıyacak vakti yok! Büyük bir şirketin müdürü...

Küçük bir memur olan Jacques, bu sözlerle çok kızardı. Bağırır, küfürler eder, bazan da ka-

rısına birkaç tokat atardı. Aksine Hermine bu kavgaları, hattâ tokatları, sevginin tuzu biberi olarak kabul ettiğinden, hayatından çok memnundu. Memnun olmaması için zaten bir sebep de yoktu ki ortada. Yuvasını, kocasını canından fazla seviyor, en büyük faziletin dürüstlük ve iyilik olduğunu biliyordu. Ama ara sıra da olsa Jacques'i kiskandırmak yok mu, işte o, tadına doyumaz bir mutluluk veriyordu!

Günler geçtikçe kıskançlık münakaşaları çoğaldı, kavgalar tokatlar arttı, savaş alanına dönen evden, taraflar kendilerini güçlkle mahkemeye attı!

Sinirden tir tir titreyen Jacques:

— Ben sâkin bir adamım hâkim bey, dedi. Huyumu değiştiren sebepsiz öfkeler değil, karımın uydurduğu hikâyelerdir!

Hermine kocasının sözünü kestti:

— Uydurma hikâyeler mi?... Söylediklerimin hepsi doğrudur! Erkeklerin peşimde koşmaları, seni kudurtuyor!

Her şeye rağmen yargıç aralarımı buldu, evlerine döndüler. Sofraya oturur oturmaz kadın:

— Mahkemeden çıkarken farkettin mi? diye sordu.

— Neyi?

— Benimle konuşan erkeği?...
— Yoo... Ben neredeydim?

— Köşedeki tütüncüden sigara alıyordun ayol. «Benimle evlenir misiniz?» dedi.

— Sen ne dedin?

— Evli olduğumu söyledim. Ama dinlemedi. «Zararı yok eşinizden ayrılır, hayatınızı benimle birleştirirsiniz» dedi.

Elini kaldıran Jacques kendini güçlkle tuttu. Karısı ile yemek süresince hiç konuşmadı. Sonra da yattılar.

Ertesi sabah, yeniden yargıçın karşısındaydılar. İlk sözü alan Hermine oldu.

— Onun ne zaman yataktan çıktığını duymadım, diyordu. Uyandığımda, ağzımı açamadığımı farkettim.

Yargıç hayretle sordu:

— Neden?

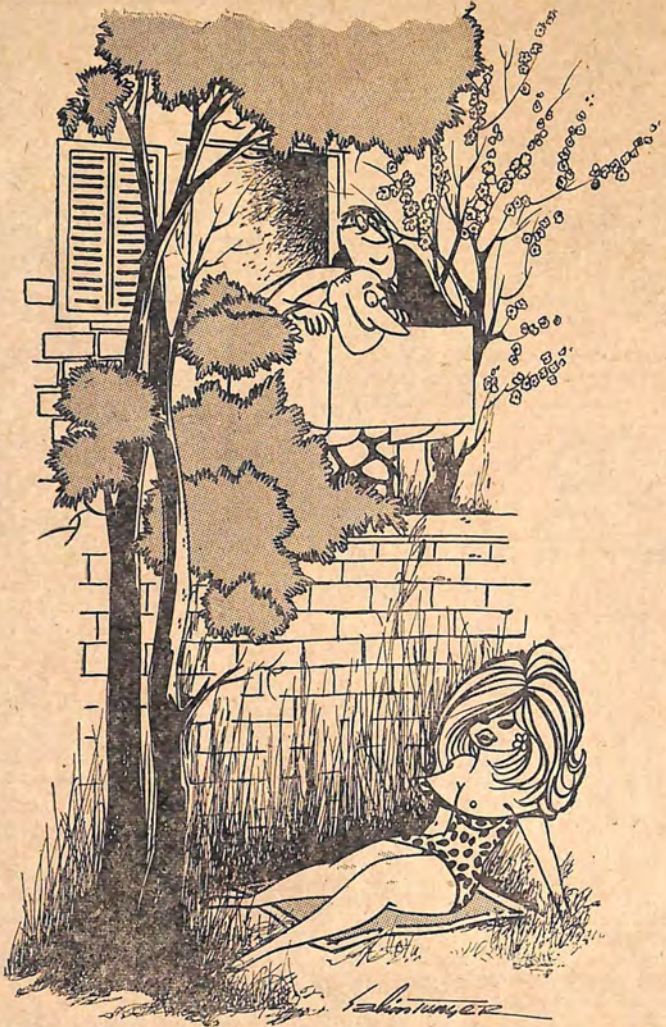
— Bilmiyorum. Önce, dilim tultu zannettim.

Kocası:

— Ne güzel olurdu, deyince, duruşmayı izleyen dinleyiciler kahkahayı bastı.

Kadın devam etti:

— Mantomu sırtıma attığım gibi, üst katta oturan doktora koş-

— Bin lira kira çok mu?... Yalın manzarası, bu kadar eder!

tum. Bir kâğıt üzerine, «Konuşamıyorum!» diye yazarak, doktora uzattım. Yüzüme baktı. Sonra bir tas sıcak su getirerek, dudaklarıma yapıştırılan yakıyı ustalıkla çıkardı.

Yargıç sordu:

— Boşanmak mı istiyorsun?

Hermine titreyerek, soruya bir nefes halinde cevap verdi:

— Evet!

Erkeğe dönen yargıç:

— Ayrıptır, dedi, karının gönlünü al da barışın bakayım.

Karısının ellerini avuçlarının içine alan Jacques:

— Bırak bu saçma inadı, dedi. Seni seviyorum. Sensiz yapamı-

yacağımı biliyorum.

— Ben de... diye fısıldadı kadın. Ne seninle, ne de sensiz yaşamıyorum!

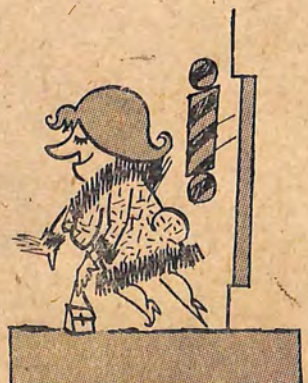
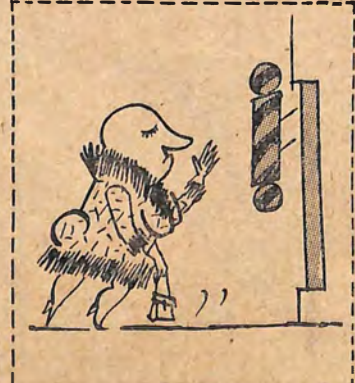
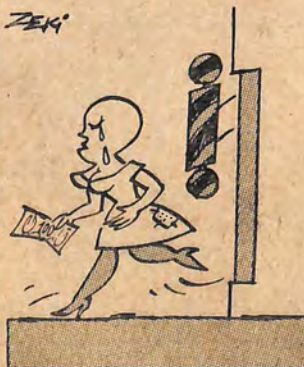
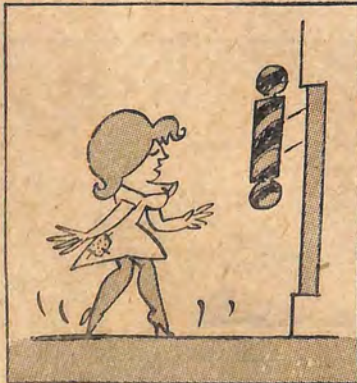
Dâvâ dosyasını kapatan yargıç: — Haydi bakalım, dedi. Sizi bir daha buralarda görmeyeyim!

Barışan kavgacı çiftler, Peynet'nin aşkıları gibi elleri birbirlerinin avuçları içinde, küçücük adımlarla mahkeme salonundan çıktılar ve... Kapanan kapının ardından sert bir elin, yumuşak bir yüzde çıkardığı ses yankılandı:

— «Şırrak!»

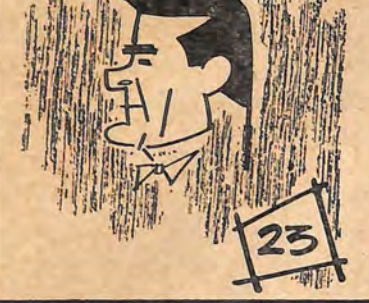
Sylvia Risse'den çeviren:
Süheylâ AYKUT

Kadın saçı satın alan berberler çoğaldı. — Gazeteler —

Alış - veriş!

Adamımız CEYMİS BONT

23

MONİK'İN SÖZLERİ ÜZERİNE
BONT BALIKLARA YEM OLMAK...
TAN KURTULUR...VE GEMİNİN
ANBARINI BOYLAR

Dr. No MONİK'İN AŞKIYLA NASIL
YANIP TUTUŞTUĞUNU ANLATIR.

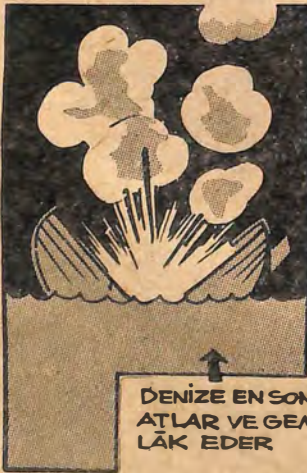
BONT BALIKLARA YEM OLMAKTAN
KURTULDUĞU İÇİN BALIKLARA YEM
ATILIR

BAĞLARI GÖZÜLEN ADAMIMIZ,
Dr. NO'NUN BULUNDUĞU KAMA -
RAYA YOLLANIR

ANLAŞILAN Dr. NO,
MONİK'E YES
DEDİRTMİŞ.

PATLAMAYI DUYAN POLİS, OLAY
YERİNE GELİR.

BÖYLECE "ADAMIMIZ CEYMİS
BONT" MACERASI DA KÂRLI
BİR ŞEKİLDE **SON** BULDU

it Adası

— 20 —

O gün akşama dek Seyit Çoban hesaplar yaptı. Tam beşbin koyun alıyordu. Beşbin dönüm de toprak. Toprağa hep çayır ekiyordu. Her dönüme bir koyun... Koyunlar, nah şöyle şöyle oluyordı... Seneye, dönüme iki koyun... Para koyunda vardı. Sonra, bir tren alıyordu Seyit Çoban. Treni emrinde, çobanları sürülerin başında, boyuna İstanbul'a koyun sevk ediyordu. Akşama dek belki on tren dolusu koyun aldı İstanbul'a. Sonra oturdu parasını hesapladı. Karanlık basarken hesapların başından kalktı:

— Siz geçiyi sağın, garnınızı do-
yurun. Yufkanın yerini biliyorsunuz.
Ben hemen gidecem.

Aceleyle sürüyü ağacın altına topladı. Köpeklerin ekmeğini verdi. Sıra sarı ite gelince:

— O da sürüyü beklesin Seyit
dayı, dedim.

— Siz bilirsiniz, dedi.

Kazmasını omuzuna aldı, gözle-
rinde sevinç dolu bir ışık:

— Hoşça galin, ben gidiyorum.
dedi.

O gittikten sonra Necmiye keçiyi sağdı. Sütü pişirmeden, içine ekme-
k doğrayıp yedik. Dört köpek çep-
çevre sarmışlardı sürüyü. Hepsinin
de kulakları dikilmiş, çok uzaktan
gelen bir havlama sesini dinliyor-
lardı. Ara sıra, boz köpek ulumaya
benzer sesler çıkarıyor, sonra es-
ner gibi ağızını açıyordu. Necmiye:

— Yatak mı? diye sordu.

— Yatalım...

Kaya aralığına geldik:

— Bu gece buradan gidiyoruz
Necmiye.

— Çobanı beklemeden mi?

— Adamın mahvoluşunu mu gö-
relim?

— Öyleyse niye yalan dedin?

— Oldu bir kere...

— Çok üzülecek ihtiyar.

— İstiyerek olmadı ki.

— Söğeri mi arkamızdan?

— Hem de nasıl?

— Bana da söğeri mi?

— Esas sana söver kızım.

— Ben ona yalan bi şey deme-
dim ki...

— Demedin amma, adam benim

nereme sövsün? Sövülecek her şey
sende...

— Avradına nasıl sövdürecen?...
— Bırak şimdi bunları... Hemen

ml' gidelim, yoksa birazdan mı?

— Sen bilin. Amma bana galırsa

sabaha yakın gidek ki, neden der-
sen yurt bilmek, yol bilmek. Gece

yarıları rezil oluruk sonra yollarda.

Haklıydı Necmiye. Hangi tarafa

gideceğimizi bilmiyorduk daha. Nec-
miye:

— Soyunayım mı? dedi.

— Soyun!...

Aradan on dakika geçmemişti ki,

bir çitirtı oldu çalıların içinde.

— Duyuyor musun Necmiye? de-
dim.

— Heç bi şey duymuyorum, işine

bak, ded.

Çitirtı yavaş yavaş yaklaşmağa

başladı. Gözüm köpeklerle kaydı

birden. Öyle ya, köpekler ne güne

duruyordu.

— Hişt, oşt, hişt, oşt!... diye ba-
ğırdım.

Necmiye, canı sıkın:

— N'oluyor yaa, dedi. Dün gece

Sarı'dan, bu gece de senden... Ya-

pacaksın şu işi, dadiyanan yap!...

— Çitirtı kız, çitirtı...

— Ne çitirtısı?

— Basbayağı çitirtı. Dinle, duy-

muyor musun?

— Tosbalardır (Kaplumbağa).

— Tosba çitirtısı değil bu.

— Ya ne çitirtısı?

— İnsan.

— Ne insanı? İnsan ne yapsın ge-

ce vakdi burda?

— Keçileri çalar.

— Sanki biraz sonra bırakıp get-

miyecek miyiz? Allahını seversen,

senin canın mı istemiyor yoksa?

— Nasıl istemez kız?...

— Öyleyse?...

Köpekler havlamağa başladılar.

Sarıyla karabaş çalıların içine doğ-
ru hızla koştular.

— Bi şeyler oluyor, giyin Necmi-

ye, dedim.

İnler gibi:

— Dur yaa, dur, dedi.

— Duru yok kızım. Acelen mi

kıstı?...

— He, acelem gıstı, var mı bi di-

yeceğin?

Doğrudum. Necmiye, ellerini göğ-

sünde kavuşturmuş, gözleri kapalı

— Kız giyin, bi şeyler oluyor.

bekliyordu.

Vallah bi şeyler oluyor.

— Ufff aman sen de, olan bana

oluyor... Dedik yaa, tosbadır işde.

— İnşallah öyledir.

Korkmağa başlamıştım. Elimin

titrediğinin farkına varan Necmiye:

— Ne, korkuyon mu yoksa? dedi.

— Benim için değil kızım, senin

için korkuyorum.

— Benim için ne korkacan? Ne-

yime korkuyon benim?

— İtin biri çıkar gelir de...

— Bi ite iki kişi başgelemiyecek

miyiz? Tek başıma bile başgeliyim.

— Ya iki kişi çıkarsa?

— O zaman biri sana, biri bana.

— Üç...

— İki zayıf bana, bi şişman sa-

na.

— Dört, beş?

Güldü Necmiye:

— Sen eyiden eyi korkmuşsun

vallaha, dedi. Yat yanıma da eyice

sık beni. Her şeyi unudun o zaman.

— Bu tehlikenin içinde ha?

— Aman ne tehlike ya!... Öyley-

se dua et!...

— Böyle şeye dua mua kâr et-

mez.

— Defineye?

— Bırak şimdi, kulak ver baka-

lım, duymuyor musun?

— Duyuyorum.

— Neyi?

— Kalbinin sesini. Hadı hadı sarı-

lı bana!...

— Bırak şimdi. Sen çabuk tara-

findan giyinmeğe bak.

— Sarılı!...

Sarıldım. Bir kaç dakika sonra

mırıltılar duyulmağa başladı. Hattâ

çalıların arasında bir kibrit yapıp

söndü.

Şırayarak kalktım Necmiye'nin

üzerinden:

— Çabuk giyin, ben hemen giyi-

niyorum.

— N'oldu gene?

— Kibrit yandı söndü.

— Ateş böceğidir o.

— Ya bu sesler?

Bu kez Necmiye de yattığı yer-

den doğrularak kulak kabarttı:

— Heye, bi sesler var, dedi.

— İnsan mı acaba?

— Hayvan gonusur mu?

— Çingeneler olmasın? Seyit da-

yı da yok...

— Bi değnek bul şurdan...

Doğrudum, şalvarımı ayağıma ge-

çirdikten sonra sürüne sürüne çalı-

ların dibine yaklaştım. İki değnek

kopardım ama ikisi bir değnek et-

mezdi. Geldiğimde, Necmiye hâlâ

çıplaktı.

— Sen hâlâ glylnmedin mi? de-

dim.

Güldü:

— Gelenler nasıl olsa çıkaracak-

lar.

— Kız döverim ha seni!...

Tam o sırada tepemizdeki kaya-

dan bir baş uzandı:

— N'ediyodunuz hemşeriler? de-

di.

— İyl bak Necmiye, tosbayı İn-

san mı? dedim hırsıla.

Necmiye, taşın üzerindeki entari-

sine el attı. Bu kez ikinci bir baş u-

azndı karşıdaki kayadan:

— N'edecekler, güleş ediyorlar,

dedi. Heç geyinme anam, nasıl olsa

şimdi gene çıkaracan.

Betim benzim atmıştı:

— Ne istiyorsunuz? dedim.

— Avradı, dediler.

— Ayıp değil mi? Siz müslüman

değil misiniz?

— Hee, müslümanlık, diye sırttı-

lar.

— Hele bi gelin, diye bağırdım.

Bu kez, üçüncü bir kelle uzandı

başka bir taşın ardından:

— Gelsek n'olurmuş?

— Heç, bi şeycik olmaz, dedi

dördüncü kelle.

Kalbim atmağa, göğsüm sıkılma-

ğa başlamıştı. Necmiye'nin elini

tuttum:

— Dört kişi bana vız gelir amma

hep seni düşünüyom erim.

— Ah bir Seyit Çoban' gelseydi,

dedim. Siz o zaman görürdünüz.

— Burdayım burda, dedi Seyit

Çoban başını taşın gediğinden uza-

tarak.

Sonra küfüre başladı:

— Seni gidi ırzı kırığın dölü se-

nil!... Beni zengin edecen ha?... U-

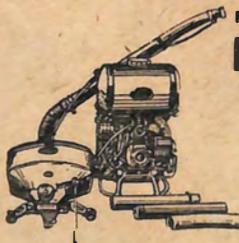
lan heç duyanan zengin olunsaydı,

bunca imam köy köy gezer miydi,

ha ulan, gezer miydi?

(Devamı var)

BAHÇE SAHİPLERİNE - ZİRAATÇILARA

MIST BLOWERS . SPRAYERS . DUSTERS

**KYORITSU
NOKI**

Toz ve sulu ilaçlar püskürten

SIRT ATOMİZÖRÜ

PÜLVERİZATÖRÜ

GELMİŞTİR

SAKİ CANLISOY

Yüksek Kaldırım Galata, İzmirlioglu Han
Tel: 49 49 85 Tel. SAKİCAN - İstanbul

Akbaba

• Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası •

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-

lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

✖

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-

timi 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

(İlâncılık : 114 — 78)

Milletler Gülüyor

Yanlışlık

Manav, ilk defa içki içen çırakını kovmuştu. Buna son derece üzülen çırak, bitişikteki kasaba gitti:

— «Ne biçim adammış bu!» diye dert yandı. «Hizmetçisini kucaklamak istedim diye beni kapı dışarı ettiler...

Kasap gülerek şu cevabı verdi: — Ama onlar yeni evli... Hizmetçileri de yok!

Nişan meselesi

Küçük Jerome arkadaşlarıyla oynuyordu. Oyun birdenbire kavgaya dönünce, çocuk bahçenin bir köşesinde çalışmakta olan babasının yanına sığındı. Babası: — «Madem ki arkadaşların sana taş atmaya başladılar, neden beni çağırmadın?» diye sorunca, Jerome:

— «Yoo, olmaz!... dedi. Sen hiç iyi nişan alamıyorsun baba!»

Yazısız

Üç tokat

Çocuklar, sütçünün eşğine sataşıyorlardı. Huylanan hayvan, çifte atmaya başlayınca, arabanın içindeki süt güğümlerinden birini devirdi. Korkan çocuklar serçeler gibi kaçıştılar. Sütçü, çocuklardan birini yakalayıp suratına bir tokat attı.

Çocuk ağlaya ağlaya okul müdürüne şikâyet gitti.

Merddivenlerden çıkarken bir hocaya çarptı. Hoca da çocuğa bir tokat attı.

Hıçkırık hıçkırık müdürün odasına giren çocuk:

— Profesör Dupond beni dövdi, halbuki o eşğe... ben bir şey yapmamıştım ki...

Sözlerini tamamlamamış, üçüncü tokadı da müdürden yedi.

Anlayış

İki arkadaş konuşuyorlardı:

— Bu sene tatilde nereye gittin?
— Baden-Baden'e.
— Anladık yahu, ne diye iki defa tekrarlıyorsun?

— Eh, şimdi silâhsızlanma hakkında konuşabiliriz!

Anlayış

Genç kadın acele bir iş için otomobiline binmeden çarşıya çıktı. Alışverişten sonra otobüse bindi. Yerine henüz oturmuştu ki karşısında duran biletçiye:

— Brunel cadesinden geçiyorsunuz değil mi? diye sordu.

— Evet matmazel.

— Onaltı numaranın karşısında durur musunuz?

Biletçi hayretle gözlerini açtı. Sonra kendini toplayarak gülmüştü:

— Onaltı numaranın önünde mi? Olur matmazel. Kaçınıcı katta oturuyorsunuz lütfen söyler misiniz?

— Yarı çıplak nereye böyle?...

— Oto-Stop yapmaya!...

Sarhoşluk

Biraz sarhoş olan bir müsyöden polis, ehliyetini göstermesini istedi. Adam göstermemekte ısrar edince karakola düştüler.

Komiser sordu:

— Siz polise hakaret mi ettiniz?

— Ne münasebet!... Ben sadece bana sorduğu soruya cevap verdim.

— Ne sorusu?...

— Kendisini ne zannettiğimi bana sordu, ben de söyledim!

Delil

Bir müzisyen, arkadaşlarından biriyle içiyordu. Bir ara dert yandı:

— Sorma kardeşim, sana bir sır söyleyeceğim: Karım beni aldatıyor.

— Emin misin? Elinde delil var mı?

— Delil mi? Hem de nasıl... İki aydır, canım ne zaman isterse, başka yerde geceliyorum ve karım bana kızmıyor!

— Haa, şimdi tanıdım!... Matmazel Flora bu!

İçkiden anlayış

Bir Parisli, tatilini geçirmeye gümeye gitmişti. Akşam üstü aperatif saatinde barda bütün içkileri tanıdığını söyleyerek övülüyordu. Ve bunu ispat etmek için hakikaten kendisine içirilen içkilerin ismini doğru olarak söyledi.

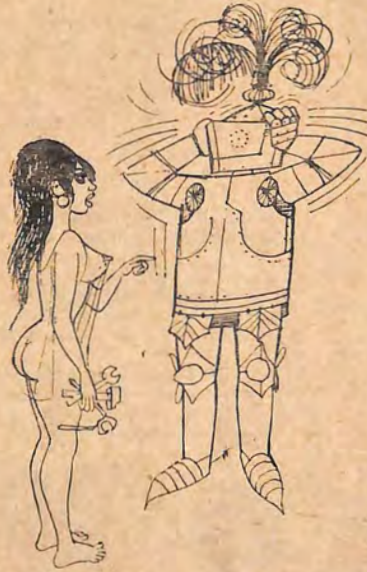
Bir ara barmen, elindeki renksiz bir mayıyla dolu kadehi Parisliye uzattı. Onu da bir yudumda içen adam dilini şaplattıktan sonra:

— «Öff, benzin bu yahu!...» diye yüzünü buruşturdu.

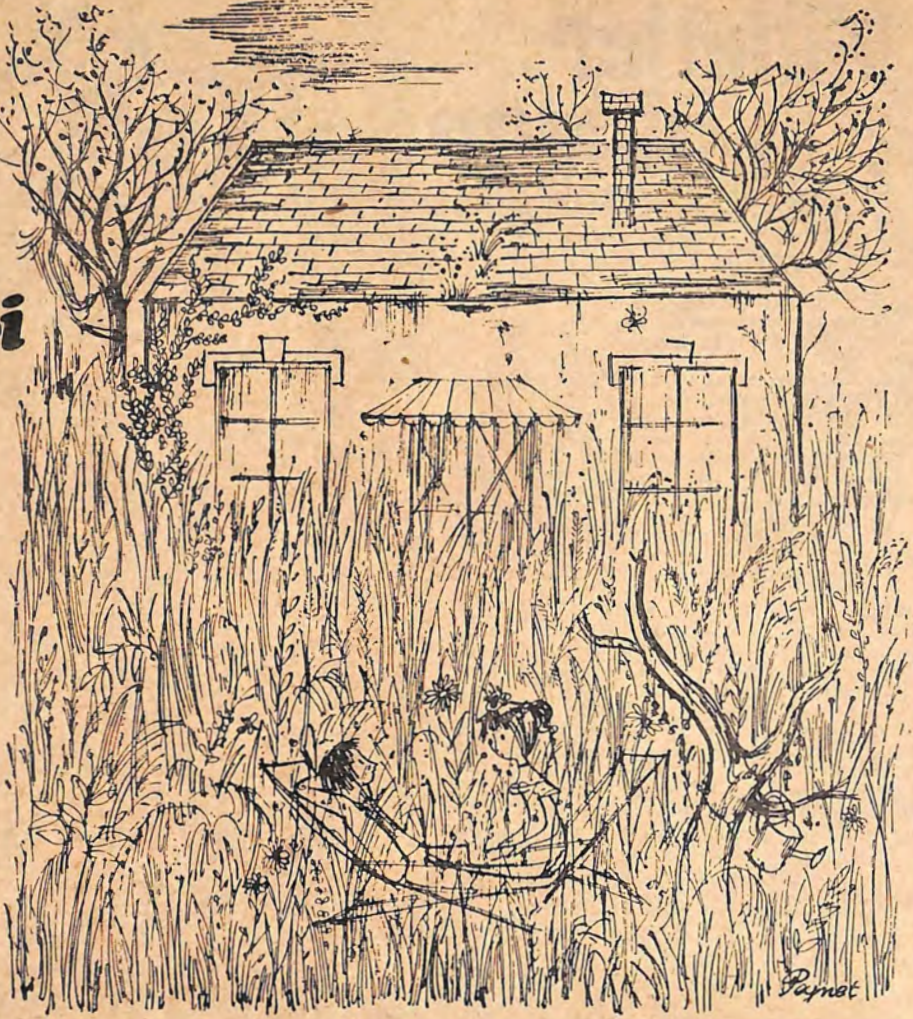
Barmen:

— «Bravo!...» diye elerini çırpı. «Ama, süper mi, yoksa alelade benzin mi?»

DÜNYA karikatürleri

— DUR BAKALIM SEVGİLİM,
BİRDE ALTAN DENEYELİM...

— BURALARINI BAHÇEYLE UĞRAŞMAK
MECBURİYETİ OLMADIĞI İÇİN SEVİYORUM.

— AFFEDERSİNİZ MADAM, BİZİM
BANYO BOZULDU DA...

— BU BACAK FOLİES "BERGERE" DEKİ
BACAKLARA DEĞMEZ Mİ YANI?..

BU YILIN
***7,5**
MİLYON
LİRALIK

İkramiye plânının
birinci çekilişine
katılabilmek için
son para yatırma günü

Bu çekilişte

25 APARTMAN
DAİRESİ

ve 5 adet 100.000 lira

ve 5 adet 50.000 lira

ve 30 adet 5.000 lira

ve ayrıca 3300 adet çeşitli para
ikramiyeleri dağıtılacaktır.

Bütün tasarruflarınızı 10 Haziran Cumartesi öğleye kadar
Bankamızda toplamakla kazanma şansınızı arttırırsınız.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Akhaka

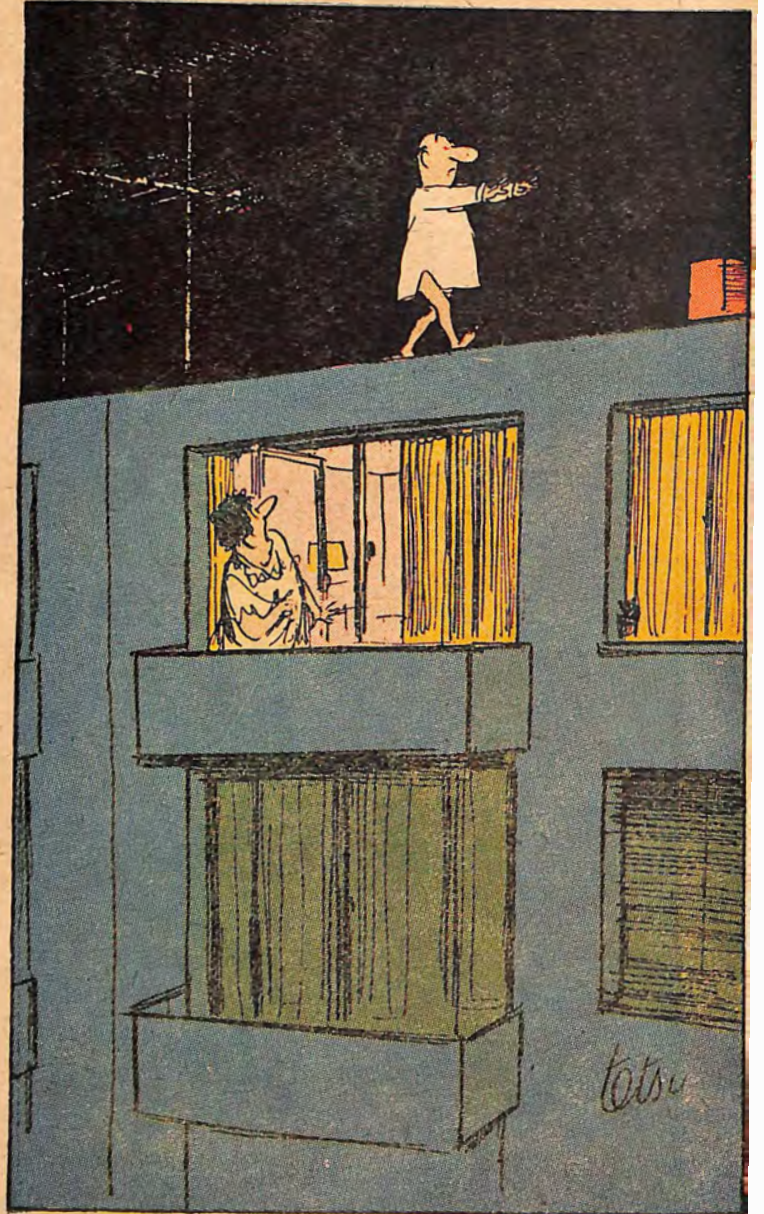
— BRAVO , BENİM PENGERE CAMI TİCARETİ
YAPTIĞIMI NEREDENDE BİLİYORSUN ?

— POOL ... GENE HATIRLATAYIM. TATİLİN
ÜÇ HAFTAYDI. BİZ BURAYA GELELİ
ÜÇ AY OLDU ...

YAZISIZ

— ERNEST !.. BENİ BEKLE ...